Fikret Ürgüp

dosdoğru günlük

HAZIRLAYANLAR: MELTEM VARDAR - LEVENT YILMAZ

YAŞANTI

YAPI KREDİ YAYINLARI

FİKRET ÜRGÜP

Dosdoğru Günlük

HAZIRLAYANLAR:
MELTEM VARDAR-LEVENT YILMAZ

YAŞANTI

YKY

Edebiyat - 84
ISBN 975-363-355-6

Dosdoğru Günlük / Fikret Ürgüp
Hazırlayanlar: Meltem Vardar-Levent Yılmaz

1. baskı: 1500 adet, İstanbul, Ocak 1995

Yayına Hazırlayan: Mustafa Irgat
Tasarım: Mehmet Ulusel
Ofset Hazırlık: Nahide Dikel
Baskı: Şefik Matbaası

© Yapı Kredi Yayınları Ltd. Şti., 1994
Tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Yayınları Ltd. Şti.
Yapı Kredi Kültür Merkezi
İstiklal Caddesi, No: 285 Beyoğlu 80050 İstanbul
Telefon: (0-212) 293 08 24 Faks: (0-212) 293 07 23

İÇİNDEKİLER

Dosdoğru Günlük'ü Dosdoğru Sunuş • 7

1968 • 9
1969 • 13
1970 • 19
1971 • 29
1972 • 33
1973 • 95
Ekler (Tarihsiz) • 99
Ekler (Tarihli) • 113

DOSDOĞRU GÜNLÜK (YADA AŞK HİKÂYESİ) (1)

21 EYLÜL 1972, PAZARTESİ SABAHI.

SAAT DOKUZ SIRALARINDA GELİYOR, İTİRAZ, SEVGİLİSİ.

YALNIZ ADAM, ONUN İSTEDİKLERİNİ YAPMIŞ.

BEYAZ YATAK ÇARŞAFLARI YATAĞA GERMİŞTİ

ONLARIN İÇİNDE UYUMUŞ. İKİ DİŞ FIRÇASINI ALMIŞ,

PAZAR GÜNÜ, NÖBETÇİ ECZANEDEN.

GEÇ VAKİT EVE DÖNÜNCE, SEVGİLİSİ ORADA YOK.

"GİDİP EVİ TOPARLARIM, DEMİŞTİN. GELMEMİŞSİN.

KENDİNİ Mİ, BENİ Mİ ALDATIYORSUN?" DİYE BİR KÂĞIDA

YAZMIŞTI, UYUMADAN.

SEVGİLİSİ GELİYOR, KÂĞIDI DA OKUYOR.

"- BEN EVE DÖNÜYORUM." DİYOR.

"- NE İSTERSEN ÖYLE OLSUN.

PİŞMAN OLMA [redacted] SONRADAN. SÜRÜNMEDEVARDIR."

VE SEVGİLİ, DİŞ FIRÇASINI ALIP GİDİYOR.

ONSUZ YAPAMAYACAK KADAR ONA BAĞLANMIŞ,

4 GÜNDE.

AŞK BUDUR, İNSANLIK LUGATİNDE.

Dosdoğru Günlük'ü Dosdoğru Sunuş

Fikret Ürgüp: Edebiyatımızın en tuhaf adlarından biri. Ahmet Oktay'ın "Siyah Karedeki Dansör"ü, Ece Ayhan'ın "Marjinal"i, Tanpınar'ın "Doktor Fikret"i. Fikret Ürgüp macerasının bir kısmı *Kısa Lodos Hikâyeleri* ve *Van*'ın yeni basımının (Gece Yayınları, 1991) önsözünde vardı. Burada, maceranın ikinci kısmı, F. Ürgüp'ün mahremiyeti'nin, ama paylaşmak da istediği açıkça belli olan mahremiyetinin hikâyesi başlıyor. Günlük gibi bir günlük işte. Edebiyatçı bir ruh hekiminin edebiyat-dışımsı yazıları.

Bu günlüğü derleyip toparlamaya çalışırken (ki bu oldukça zordu, çünkü her biri küçük kağıt parçacıklarına, kopuk defter sayfalarına, tarih sırası izlemeden, hele de sarhoşken, kargacık burgacık bir yazıyla, arada yanlış tarihler de atılarak, günler karıştırılarak yazılan bu yüzlerce sayfa yazıyı sıraya koymak, düzenlemek oldukça yorucu) bir şey farkettik. Düzenli bir biçime girmek bu günlüğe yaramıyordu. Bu günlüğün temsil ettiği hayat karman çormandı, doğası böyleydi. Düzenlenince, ortaya başka bir şey çıkıyordu. Başka bir düzleme çekiliyordu yazı. Alımlanışı da farklılaşıyordu. Uzun yıllardır bir "okuma tarihi" kurmaya çalışan Roger Chartier, bu işlemin, yani formunu değiştirmenin, metni tamamen farklılaştırdığını, ve bir şeylerin mutlaka eksik kalmak zorunda olduğunu söylüyor. Öte yandan da bunun kaçınılmaz bir durum olduğunu ekliyor. Bu günlüğün de yayıma hazırlanışı, düzenlilikler kurmakta zorlanan tarih biliminin, en azından bu noktada, başarılı olduğunu gösterdi!

Günlüğü yayıma hazırlarken Max Brod gibi davranmadık: Sansür etmedik. Fikret Bey, yaşamıyla zaten birilerini yeteri kadar rahatsız etmişti, bu günlükten rahatsız olmaya gerek yoktu.

Uzun yıllar Amerika'da ve Fransa'da kalan Fikret Bey, bazen bu dillerde yazmış günlüğünü. Çevirilerini notlarda verdik. Ama onun samimi üslubuna yetişemedik.

Geçen yüzyılda bilinçaltı'nın keşfi, insanların yazma pratiğini de etkiledi. Psikanaliz, bilmesek de, ben'in parçalanışına, çoğalışına yol açtı. Psikiyatr Fikret Ürgüp, mesleğinden derinden etkilenmişe benziyor. Ama, bu kuramın sapma olarak gördüğü, hayata kendini kaptırıştan da kendini alamamış. Akla, abartılı da olsa, Tanpınar'ın Saatleri Ayarlama Enstitüsü'nde anlattığı, Doktor Ramiz, Halit Ayarcı ve Hayri İrdal arasında geçen sahne geliyor:

- Psikanaliz, devrimizin en mühim keşfidir!

Halit Ayarcı'nın sesi birdenbire diken diken oldu.

- Bırak doktor şu psikanalizi... Allah belasını versin! Biz şimdi rakı içiyoruz.

Doktor Ramiz derhal psikanalizi bırakıyor ve hemen onun yerine istakozu alıyor...

Fikret Ürgüp, cumhuriyet tarihinin ilk bohem kuşağındandı, bu günlük, hayatından, o ortamdan bize kalan nadir tanıklıklardan... Adı üstünde, Dosdoğru Günlük...

Levent Yılmaz

1968

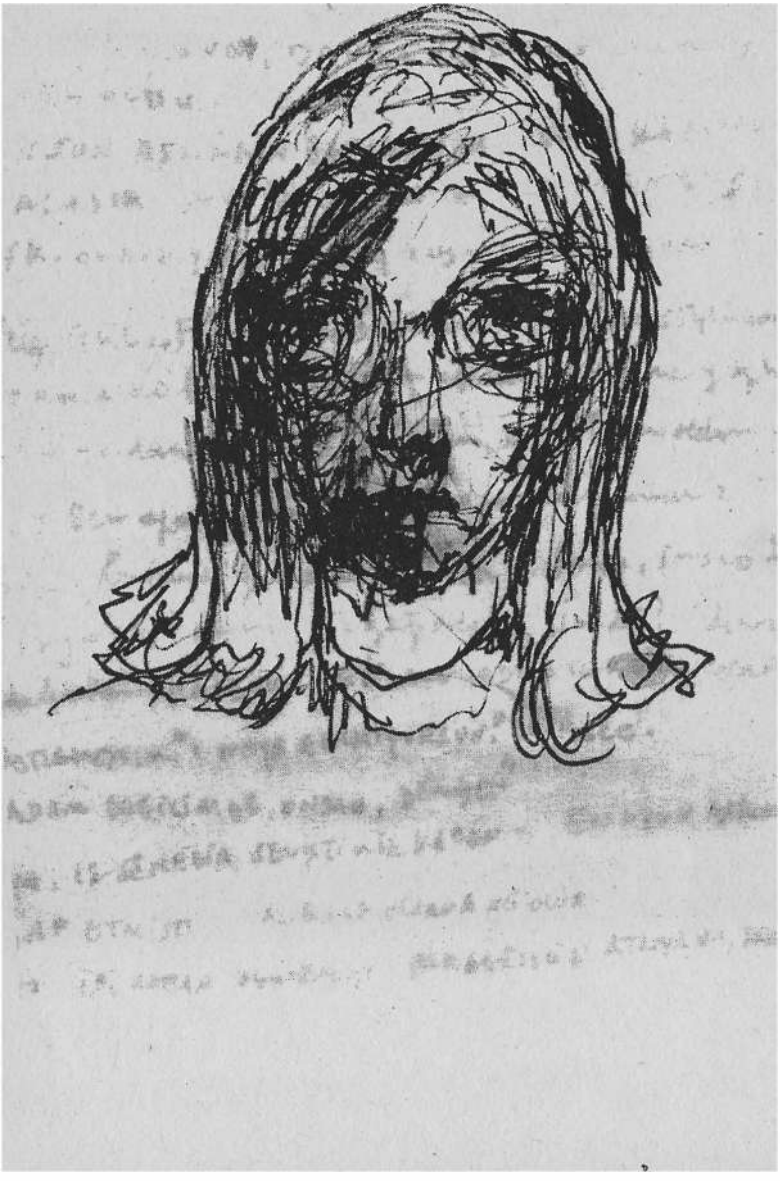

6 Mayıs

5 Mayıs'ı unuttunsa
Kaybettin bu oyunda.
Bozuldu büyü. 5 Mayıs
bu yıl pazara geldiği için.
Cins bir kadın çıktı
yoluma. Bana miras
kalmış bir kadın.

*

Saat dörtteymiş
sabah ezanı.

1969

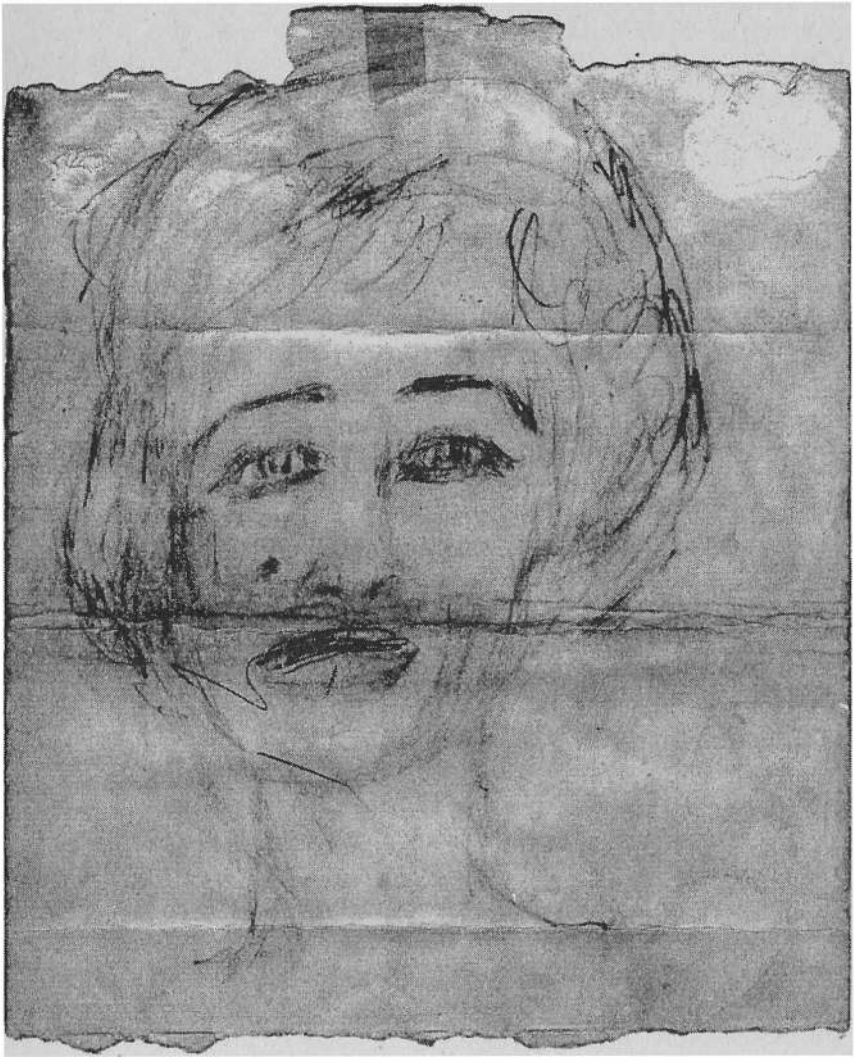

Haziran

Bir devre daha geçiriyoruz.
Bekleme devresi.
Bir şey değişecek gibi.
Sokaklardan kurtulmak.
Sokaklarda kalıp dıkildikçe ayaklar şişer, güç tükenir. Bulaşık çukuru gibi de olur sokaklar.
Gözler açılır da iyi göremezsin.
Üstüste resimlerdir.
Ne biçim yaşamak.

Kısa Lodos Hikâyeleri Prelude sayılırdı,
Prelude başlamıştır,
bütün hikâyesi dönüşüm.

Hasan'a (sıcaklık)

Seni görünce, bana küfür etsen bile içimde bir hoşluk duyuyorum.
Gizli gizli içimden güler gibiyim. Sevgi bu olacak. Çok şükür.
Akılla duygu ayrı değil, kaynaşmıştır.
Akılsız duygululuk, duygusuz akıllılık olur mu?

*

Ne yapıyorsun böyle, düşünceli?
- Bizans yalılarının estetiğini.

28 Kasım

Ne lazımsa onlarla geldi...
Akşam üstü telefon etti...
Hava soğumuş, dedi.
Ve beni, yıkanmaktan affetti.
Benim seni sevdiğimden daha çok
seviyorsun, beni aştın.

Dün gece rüyada,
cildim dökülmüştü,

adamlar gelip topladılar,
koskoca cilt parçalarını,
kumaşlar gibi.
(Onun için, değişmek istiyordum.)
Dişlerimi birer birer, kendi
elimle söküp Dr Nejatın önüne koydum.
Bıyıksız, sakalsızdım rüyada.
Dişsiz kalınca, dudaklarım
içeri çöktü. Yüzüm değişti.
-Eyvah! sevgilim iğrencek, dedim.

29 Kasım

Süsleniyormuş. Benim için.
Ama, beraber çıkamıyoruz ki.
Yanımda gezdiremiyorum.
Bozuluyorum geceleri.
Eğer Eczacıbaşı'daki işimden
ayrılmasaymışım, benimle
evlenirmiş.
Öyleyse! Neden söylemedi bana?

29 Kasım / Cumartesi

Banyodaki delik duvarın alçıyla örtülmesini istiyor. Ben o kadar lüzum görmedim. Odanın muşambası, tabii lâzım.

3 Aralık / Çarşamba

If I say I belong to you.
I mean it. Believe me.(1)

11 Aralık

Here is Bayram.

1) Seninim diyorsam. Ciddiyim. İnan bana.

What to do with it?
3 religious hollidays and a sunday.
Do God help me.
Anyhow I started to have loose lovers.
Which means loneliness and lack of somebody to stand on. So it is.
Yesterday I heard the marching of my old pet cat. I am not sure. I was in hurry to go to Moda. I made a very strong tea, just if I needed. Lucky to be - inspite all the misery of life. That's it. (1)

13 Aralık

Better to continue like in the past. To love each other.
No further attention, care and all. We have to know our limitations, our means, and also what life has imposed upon us. So! better to leave each other alone, and not to worry about trivial details of our lives, mutually... We will love each other, for a long. Nothing can interfere, and destroy the kind of warm attachement I have for you. But to what extent this attachement can satisfy my emotional needs? I do not know... (One should never give hope.)
(4 A.M.) too late I suppose.
Let's go to bed. But I slept so late yesterday. Up until 5 P.M. That's all right.

What am I to do know?
So lonely that I am.
All alone - (Terrible)(2)

1) İşte Bayram. Ne yapılır ki? 3 dini bayram ve bir pazar. Tanrı yardımcım olsun. Zaten aşıklarımı kaybetmeye başladım. Bu da yalnızlık ve dayanılacak kimse olmayışı demek. Böyle işte. Dün yaşlı kedimin yürüyüşünü duydum. Emin değilim. Moda'ya gidecektim, acelem vardı. Demli bir çay yaptım, tam istediğim gibi. Hayatta olmak iyi - hayatın bütün sefilliğine karşın. İşte.
2) Geçmişte olduğu gibi devam etmek daha iyi. Birbirini sevmek. Daha fazla dikkat, özen ve başka şey gerekmez. Sınırlarımızı, anlamımızı ve hatta hayatın üstümüze yüklediklerini bilmek zorundayız. O zaman, birbirini yalnız bırakmak en iyisi, karşılıklı olarak hayatımızın can alıcı ayrıntılarına kafa yormamak... Seveceğiz birbirimizi. Sana duyduğum sıcak bağlılığı hiçbir şey bozamaz, hiçbir şey aramıza giremez. Ama bu sıcak bağlılık ne dereceye kadar benim duygusal ihtiyaçlarımı tatmin eder? Bilmiyorum. (Umudu elden bırakmamalı)
Saat 4, sanırım çok geç. Haydi yatağa. Ama dün çok geç uyudum. Akşam 5'e kadar ayaktaydım. Neyse, idare eder. / Şimdi ne yapmam lazım? Ne kadar yalnızım. Tam yalnız - (Korkunç)

25 Aralık

İyi ki vardın. Elinden geleni yaptın. Daha ne yapacaktın. İyi geldin. Ama, kendi gemini kurtarman lazımdı önce. Daha fazla verebilmek için.
Ama ben aç kalmadım.
Sevmeyi öğrendim.
Daha ne olsun?
Mektup yok daha!
Bu rezâlet.
Bakalım ne özür bulacaksın?

Oğlan 3 haftadır gelmiyor. Gelemiyor, toparlanıp da.
Ama, ben onu özlüyorum. Ne halt ederse etsin. İçim çekiyor. Anasıyla bir cins "Folie à deux"[1]içinde yaşıyorlar.
Paranoid mekanizma.
- Beni takip mi ediyorsun demişti, oğlan.
- Hikâyemi çaldılar, demişti.
Anası da bana:
- Yüz lirayı çaldın.
Oğlanda yoksa sevgi kalmadı mı? Seviyor mu?
Zehir içiyorum da bilmiyorum.

Uludağ'a gitti demiş annesi. Uydurmuş. Hastanededir yine.

30 Aralık

Kendini iyi hissetmiyor.

31 Aralık

Çok şey vermiyor ona,
ama ne kadar koyuyor eksikliği
oğlu için ne kadar üzülüyor.
Hepsi bu.

1) İkili delilik.

1970

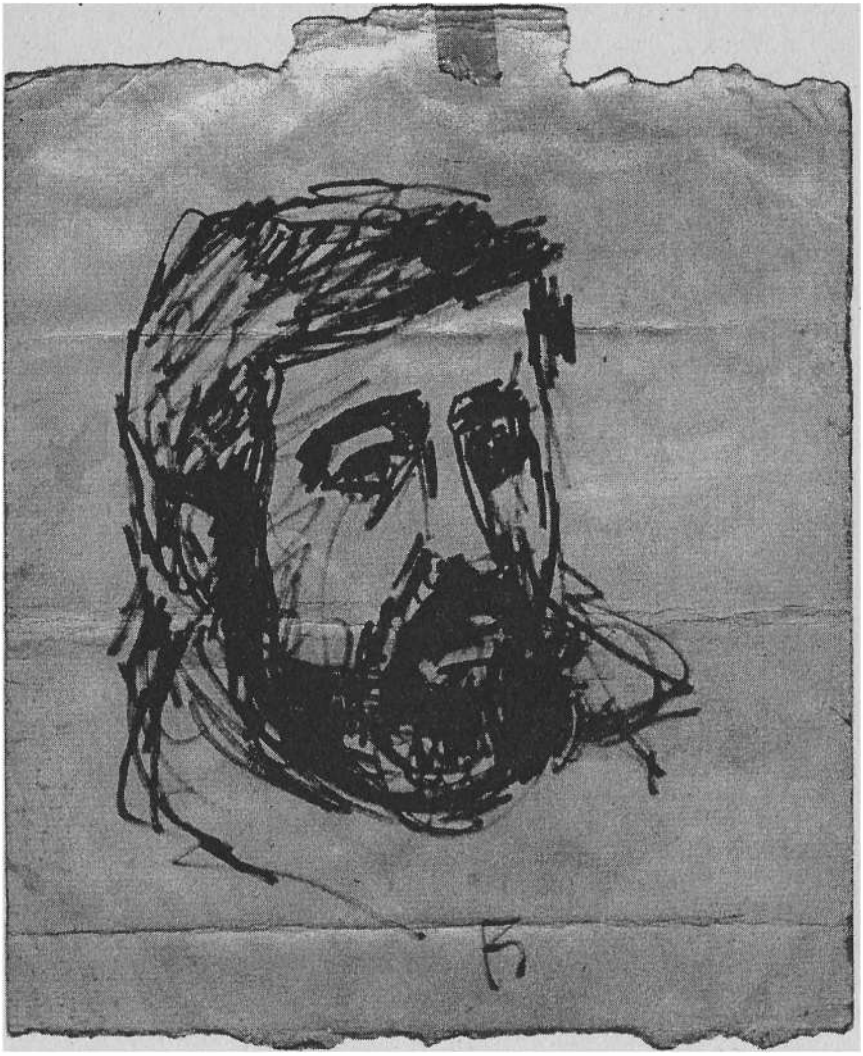

4 Ocak

Oğlan geldi ve gitti.

7 Ocak

Oğlan geldi.
Kaldı.

8 Ocak

Oğlan bende.
Sıska kedi. Ayıp be!
Sana hiçbir şey vermedim mi?
Kadınlığını öğretmedim mi?
Nerdesin?
Gülen dişlerin nerde?

14 Ocak / Çarşamba

Bakalım saat kaçta ölürmüş
insan?

28 Ocak

Safder'in doğumu.

29 Ocak

Ayşe.
Ağlayamıyor. Kendi kendini yiyor.
Yediriyor. Gözleri parlıyarak.

10 Şubat

Oğlan 2.30'da.

14 Şubat

Yıldız.
Hasta bir kız.

17 Şubat

Oğlan saat 3'de?
Kar yağıyor.

19 Şubat

Oğlan 8.30'da?

23 Şubat

Görmiye gelenler:
1 x A.
1 x Ş.
1 x K.
2 x Z

6 Ziyaret

24 Şubat

Oğlan 10.30 Şişli'de.

26 Şubat

Diskotek.

28 Şubat

Ayşe, Edna. Mehmet Ali.

3 Mart / Salı

Galeri I'de sergi.

6 Mart / Cuma

Klara
Ayşe
Edna.

12 Mart / Perşembe

1 sene 9 aydır boşanmış.
Gürdal bozuk.
Ayşe
Burhan.

17 Mart

Oğlan'a.
VEDAT, SUAT. İHSAN ŞÜKRÜ.

19 Mart

HÜR değil mi Remzi bey?
Oğlan çıkacakmış hastaneden.
BATEŞ reklam.

23 Mart / Çarşamba

LEYLA ERBİL 10.30'da.
Portre için.
Oğlan da geldi.
Eşyasını alıp gitti.

29 Mart

Kostariga şarabı.
6'da Galatasaraylılar Cemiyeti.
Erdal.

31 Mart

Tiyatro.
Oğlan 9'da.

1 Nisan

Rodney geliyor.
ELENİ 2.30.

9 Nisan

Akademi'de sergi.
HALİT.
KORİN'in annesi?

24 Nisan

Sait Faik.
Yusuf Ahıskalı.

27 Nisan

Füreyya.
Ayşe, Aydın, Niyazi.

Florya'dan sonraki Menekşe durağı No.12.
Ne için herşey böyle?

15 Mayıs

Komet.
Teknik Üniversite'de Sait'in büstü.

21 Mayıs

İlhami Hoca

23 Mayıs / Cumartesi

Doğum günü.
14.30 Galatasaray Kültür derneği

Suzan, Ayşe, Edna, Halit, Margerit, Hasan, Nil.

Bugün
benim,
doğum günüm.
Bu halimden,
ben üzgünüm.

*

Öyle kurumuştu ki içi
bakınca,
çiçekler solar;
Kuşlar;
öteye kaçardı...

Hapşırınca;
tavuklar uçar;
Esneyince;
gününü şaşırır insan.
Ne biçim hayat?..

*

Mais;
Moi;
Je ne suis pas d'ici.[1]

*

Yudum yudum,
tüketmek yaşantıyı.
Büyük şehvet!
Kimse duymasın...
Asarlar insanı...

23 Mayıs 1914-1970

27 Mayıs

Telefonda bir kadın hıçkırığı...

Bu kadarı olur mu?
Yaşamanın,
bir haddi vardır.

*

Her sabah
yeniden doğulursa
İnsan böyle olur
gecesini gündüzünü şaşırır

1) Ama/Ben/Buralı değilim.

Taşlar yerinden oynar
Herşeyi yeniden kurmak ister
Yerli yerine yerleştirmek.
Şaşırmayasın
adımlarını
Gözlerin bozulmasın.
Oyuna gelmiyesin.
Yoksa ne şiir kalır
ne birşey.

*

Yeşil direk,
Mor ıspanak,
Süt kuzusu,
Lâle,
Ve, insan gözleri...
Ne ziyafet!...

Aldırma!!!...
Herşey düzelecek.
Bugün,
Ya da yarın!...
23 Mayıs 1914'den bu yana...

*

Konuşmuyor:
- İstemem, diyor.
Neyi?
Söylemiyor.
Bu kadar da zulüm olur mu?

*

Beşiktaş
Cilt
Sahife: 19-120
Sinan Paşayı Atik

Halit Fikret Ürgüp
Hüseyin Hayrı'yla Zeynep Malike oğlu,
1331 doğumlu.
Istambullu. İslam.

Doktor
Yok Ol

Feridun
Ağzına sıçayım

SİNAN PAŞAYI ATİK
SİVASLI ODALAR
HALİT FİKRET ÜRGÜP

HAYRI OĞLU.

1971

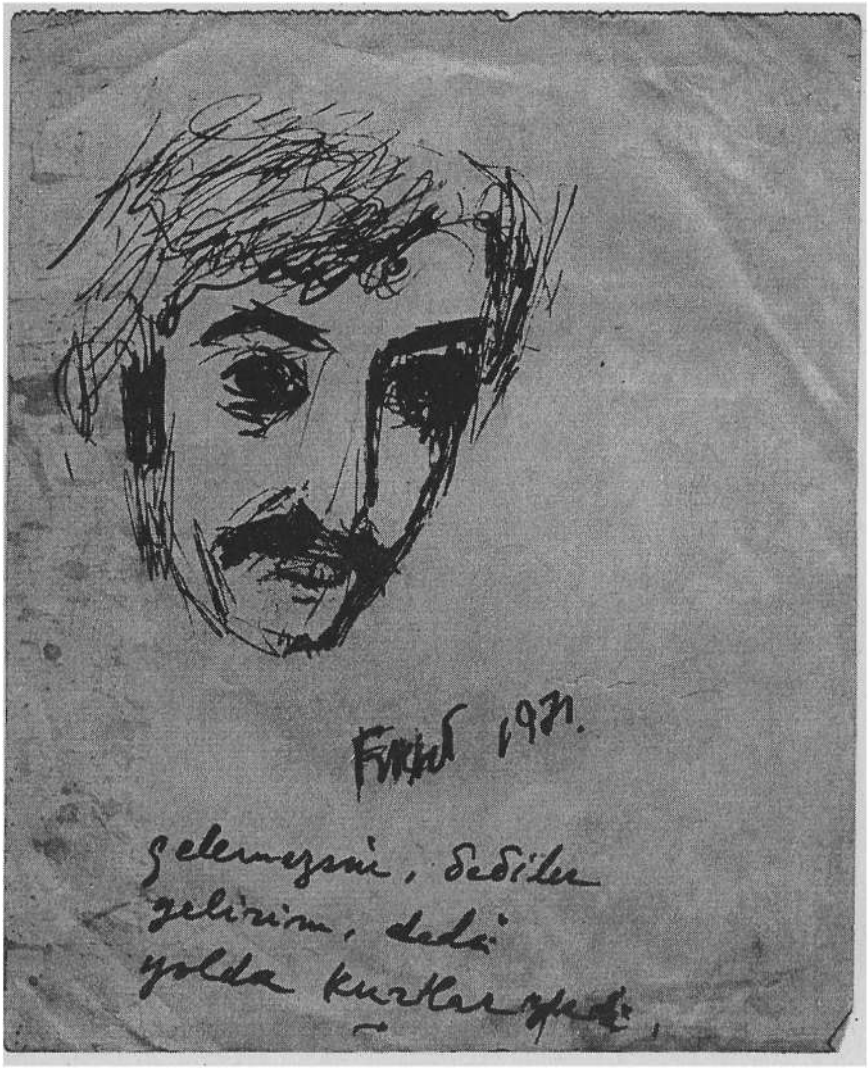
Fuchs 1971.

7 Temmuz

Ayşe.
Çok ayıp ettin.
Biliyor musun?
Leyla okudu başıma gelenleri.
Sana da, Zeynep'e de, anana da
söylemiş olacaktır.
Bir ay kadar önce gebertiyorlardı beni.
Gözümü patlattılar haydutlar. Bir ay kör oldum.
Hiçbiriniz aldırmadınız, takmadınız.
Geberirse gebersin deyip
rahatlıyordunuz mu, nedir? Bırak bu hikâyeyi.
Seninle yakından ilgilenmiştim.
Ne olup ne bitiyor? Ne yapıyorsun?
Gelip bana bildirmeye tenezzül etmedin. Ayıp bu.

1972

SENSİZLİK

SEVGİYLE YAŞIYAN
SEVGİDEN ÖLÜR
İNTİHAR SIRASI GELİNCE
SENSİZLİKTEN,
BİR EYLÜL SONU

İLÂN (27 Eylül 19..)

OLAN OLDU.
ÖLMEDİM.
BEKLEMESİNLER.
-FİKRET

23 Mayıs

İki şampanya
açıldı.
Doğum günüm, diye.
Biri,
Ressam Cihat Burak,
Kulüp 12'den, öteki.
Bir de,
duyulmamış,
öğle ezanı,
kutladı,
doğumumu...
Haketmiştim,
diyorum.

1 Haziran

Kardeşim Hüsamettin,

Sende benim bir hikâyem olacak.
"ZORLAMA" diye.
Zahmet olmazsa bana postala.
Bir kitap hazırlıyorum da lâzım.

Selam ve sevgiler

FİKRET ÜRGÜP

Sağlık sok. 27/4
Ayazpaşa

Sana, bir şiirim: (Posta pulu karşılığı)

-NE DENİR?-
BİN YILDIR
DÖĞÜŞÜR, MİLLETLER;
KANA SUSAMIŞ
İNSANLAR,

BOĞUŞUR
BAŞLARI DÖNMÜŞ.
VAZ GEÇEMEZLER.

TANRI,
YILDIZLARLA, ÇİÇEKLERİ
YARATIP DURUYORDUR,
BOŞYERE.

(1972)

2 Haziran / Levent

Bakıyorum.
Amma da yaşamışım.
Satır satır.
Onun için, ötekiler bana,
ben onlara, yabancıyız...
Bunu, bana, bağışlamıyor
kimse.

23 Ağustos

"Ben ona dedim ki. Ben gösteririm. Ben yutar mıyım? Benim canım öyle istedi. Ben elbette haklıydım. Benim uykum gelmedi dün gece. Ben ne yapacağımı düşündüm sabaha kadar. Benim birşeyim eksik değildi. Ama ben neden her zaman istediğimi yapamıyordum. Beni çekemiyorlardı da ondan. Ben de gittim müdüre çıktım. Ben adam değil miyim? derim içimden. Ben de istediğimi isterim. Ben kim oluyormuşum gösteririm. Ben almasını da bilirim."
Ben Ben Ben Ben Ben.
Masada dört kişiydiler. Dördü de sağır olacaklardı. Herbiri ötekinin sesini bastıracak kadar bağırarak konuşuyordu. Hep ben'le başlayan lakırdılar söylüyordular.
Lokantada kötü, ağlamaklı, türküler, şarkılar çalınıyordu.
Bir kıza yanaşmış, genç bir adam ne istiyordu?
Kendine acımak, acındırmak mı, nedir? Otomatik plak makinasına durmadan iki yirmibeşlik atıp, düğmeye basıyor, çoğu kimselerin de beğendikleri sümüklü, ağlamaklı, miskin şarkıları çalıyordu.

Sokaktan otobüsler, kamyonlar, dolmuşlar, hususi arabalar, gök gürültüsünü bastıracak uğultularla geçip, birbirleriyle yarışıyordular. Üstelik çok sıcak, ağır bir hava vardı. İnsanın beynini eziyor, uğuşturuyor, kollarıyla omuzlarını, bacaklarını eziyordu. Ama, insan ölmek istemezse, kolay kolay ölmezdi. Gökyüzünden taş yağsa bile. Konuşan adamlardan biri, bir ara, kendini tutamadı. Ötekilerin sesini silip yok edercesine haykırdı.
"Biz adam değil miyiz?", diye bağırdı. Sesi sanki barsaklarında toplanmış, oradan ağzına gelen bir gümbürtüydü. Yandaki masada oturan yalnız adam, çantasından bir el aynası çıkartıp, bağırana uzattı. Bakın da görün, dedi. Dört arkadaş, bir ağızdan, dillerinin ucuna birikmiş, bilinen ve bilinmedik küfürleri haykırdılar. Bağırarak konuşmaktan kavga edecek güçleri kalmamıştı. Ben, ben, ben'lerle avunmuştular. Yoksa masa komşusuna dayak atarlardı, "Adam mısınız?", diyen kişiye.
Yanlız adam plak çalan gence de karışmaktan kendini alamadı: "Ayıp yahu! Bu ağlamaklı, sümüklü plaklar çalınır mı? Allah kahretsin.", dedi, adam bozuldu. Yanında bir kız da vardı. Kalkıp, yalnız adamın önüne dikildi.
-Ne dedin, moruk? dedi.
-Duymadın mı? Atatürk sağ olsaydı seni astırırdı. Bu müzik, bu türküler, yaramaz diye radyodan kaldırtmıştı. Kavga çıkmadı. Yalnız adam kalkıp gitti.
O sabah evden ayrılırken "Yaşamak amma da güzel.", demişti kendi içinden.
Barış ve insan sevgisiyle doluydu içi.
"Amma da güzel.", deyip duruyordu, yürürken her adımda. Kaç saattir o kadını beklemişti lokantada.
Sevgilisi gelmemiş ve onun da boynu çarpılmış, bükülmüştü yeniden.
"Gülen gözlerin, konuşan ellerin", derdi oğlu, bir zamanlar.
İyi ki, şimdi orada yoktu oğlu.
Onu bu halde görmesindi.
İyi ki sevdiği kadın da gelip onu bu halinde görmemişti
Yaşamak amma da güzeldi.
Ne yapsalar onun içindeki insan sevgisini bozamıyordular.
Bu yüzden, çok zengindi Yalnız adam. Borca yiyip içiyordu, ama zengindi.
Gazinoda oturuyordu. Yanlarında çalışmış olan bir kadın onu tanıdı.

"Size hep dua ediyorum. Beraber yemek yapardık. Bana siz öğretmiştiniz. Şimdi ayda bin üç yüz lira alıyorum.", dedi. "Doktor Mükerrem beylerde, Alman karısı var. Sizin eski hanımınıza gittim geçende. Çok sinirli olmuş, Bana 'Haydi git! dertlerimi tazeleme', dedi. Siz çok iyisiniz. Genç kalmışsınız." -Ben de seni tanımadım, eskiden ağırdın şimdi zayıflamışsın.
-Evet on kilo verdim.
-Çok sevindim seni gördüğüme. Uğra bana konuşuruz. Şurdayım!

Yanlız adamın elinde bir tablo vardı. Bir taksi çevirdi. Gideceği yere gitti. İnerken şoför: "Sizden para alır mıyım? Ben Bekir ustanın oğluyum. Tanımadınız mı?", dedi. Öpüşerek ayrıldılar.
Yaşamak, yine de, çok güzeldi.
Ama, içi değişti artık. Gülen gözleri hep yaşlanıyordu.
Ne görse, ne okusa, ne işitse elleri de "Ne yapılır?", der gibi, iki yana açılıyordu.
"Burda doğarak ayıp işlemişiz" gibi bir duygu yerleşmişti içine.
Ama, yaşıyordu. Kendi hayatını. Bir insan örneğiydi.
"Eserimi verdim.", diyordu, içinden: "Yaşadım."
Yaşamak, sıcak bir aydınlık, aydınlık ta güç ama güzeldi ve değerdi.

Eylül

Orada
doğmuş olmak,
ayıptı.
Durmadan,
kendini,
öldüresi
Geliyordu, insanın...

18 Eylül / Pazartesi

Diş fırçası istiyordu.
Aldım. Gitti.
İkimiz de kaybettik.

21 Eylül / Perşembe

Dosdoğru Günlük (ya da Aşk Hikâyesi)

Saat dokuz sıralarında geliyor, taptaze sevgilisi. Yalnız adam, onun istediklerini yapmış. Beyaz yatak çarşafları yatağa sermiş te onların içinde uyumuş. İki diş fırçası da almış, pazar günü, nöbetçi eczaneden.
Geç vakit eve dönünce, sevgilisi orada yok.
"Gidip evi toparlarım, demiştin. Gelmemişsin. Kendini mi, beni mi aldatıyorsun?", diye bir kağıda yazmıştı, uyumadan. Sevgilisi geliyor. Kağıdı da okuyor.
"Ben eve dönüyorum.", diyor.
"Ne istersen öyle olsun. Pişman olma sonradan. Sürünme de vardır."
Ve sevgili, diş fırçasını alıp gidiyor. Onsuz yapamayacak kadar ona bağlanmış, üç günde. Aşk budur, insanlık lugatinde. Ve, onsuz yapamıyacak kadar bağlanılan bir kimseyi kaybeden insan ya ölür, ya kendini öldürür. Yalnız adam neredeyse öleceğini hissetmişti. O sıra gelen bir arkadaşına: -Şu jiletleri pencereden at, dedi. Çünkü jiletleri gördükçe, bilek damarını kesmekten kendini alakoyamayabilirdi. Kendini korumak, ayrılışa dayanabilmek için, güvendiği bir karı kocanın evlerini (sığınak) seçti. Sabah sabah oraya sığındı. Ya ölürdü, ya da ölmezdi. Böylesine kayıplardan sonra kolayca ölünürdü. Sığınağında, fala baktı. Ölecek mi, ölmeyecek mi? diye. Günlüğüne falla başladı. Gazetede çin falı yazılıydı. Doğumu 23 Mayıs. (Ejderha) burcuna düşüyor. Yazılan şu: "Sert görünüyor ama, size ihtiyacı var. Kendisi çok iyi bir insan. Etrafınızda çok seviliyor, taktir topluyorsunuz. Belki, bir haber sizi üzebilir." Fal doğruydu. Birbirlerini bulmuş, tamamlamışlardı. Birbirlerine ihtiyaçları olacaktı. (Kardeş ruh) demişlerdi kendilerine. Kadın sert görünmüştü, ama aklını kullanmıştı. Beraber yaşarlar, ve daha çok birbirlerine bağlanırlarsa, ayrılışın çok acı olacağını sezmiş, ve dişini sıkarak: "Ben gidiyorum", demişti. "Daha fazla kalır da ayrılırsam, size ne ağır gelir". Bu sabah gelen ve ne olduğunu araştırmaya giden arkadaşı, kötü bir haberle dönebilirdi. Ne olmuştu, sevgiliye acaba? Fal anlamlıydı. Yalnız adam bir kahve istedi. Kahve falına baktı. "Canlı ve ışıldar bir kadına, baskı yapan sıska insanlar. Akrabası olacak. Ferahlık yok. Çıkmazlar var. Emeklemek, yerde sürünmek var. Kendisi de orada. Fincanın dibinde. Nefesi kesilmiş,

kamburu çıkmış, çaresiz kıvranıyor. Ölüm görünmüyor, sürünmek var." Kahve falı buydu. Doğruydu. O ışıldar kadınla, resim sergisinin açılış gününde karşılaşmıştı. Çok genç ve güzel, çekici kadın, yanına gelmiş güneş gözlüğünü çıkarmış ve ona yaklaşmıştı. Kara gözleri pırıl pırıl parıldıyordu. Dudakları açılmış, dişleriyle gülüyordu. Geldi, ona sarıldı, dudakları birbirine yapıştı. Birleştiler. Genç kadının, kara gözlerini, etli dudaklarını, yanağındaki benle çukurları, irice dişlerini, geniş kaşlarını, etinin sıcaklığı ve kokusunu tanıyordu. Acaba nerde, ne zaman tanımıştı onu? Sordu. Kadın: "Hayır! dedi. Sizi ilk defa görüyorum. Bugün. Adınızı bile duymamıştım."

-Öyleyse nasıl?

-Serginizi dolaştım. Resimleriniz beni çarptı. Amma da yaşamışsınız. Kendinizi. Yapayalnız. Satır satır. Çarpıldım. Kendimi size çok yakın buldum. İşte ondan. Kendimde sizi, sizde kendimi hissettim. Kardeş ruh, dedim içimden. Olurmuş demek bu da!

Sıcak etli, mayhoş tatlı, ıslak dudaklı, güzel kadın, onun kimliğini sezmiş, kokusunu almıştı. Aynı soydandılar. Kardeş ruhtular. Sergi kapandı. Ayrılamadılar. Kadın: "Koluma gir", dedi. Ve koluna girerken, hem görünür, hem gizli bir şekilde dudaklarından öptü, yürüdüler. Birbirine sarılı. Güzel kadın: "Eve dönmüyorum, sende kalacağım", dedi. Yalnız adamın içi ışıldamış, ısınmıştı. Kendini mutlu hissediyordu. O, ne isterse yapmıya hazırdı. "İşte geldi! Geldi işte! Çok şükür. Oh! Yahu! Oh! Be! Oooh!", diyordu içi. Yürürken, birbirlerine sarıldılar. Öyle sıcak, yumuşak ve tazeydi kadının eti. Adam sordu. Yaşı 17 imiş. 18 den aşağı özgür olunamazmış. Rüştünü isbat 18'inde olurmuş. "Çok fena. Allah kahretsin. Anam, babam, beni bulurlar. Zorla eve alırlar. Ama, nerden bulacaklar senin evini? Akıllarına gelmez ki! Belki gelip galeriden sorarlar. Onlar da nereye gittiğimi nerden bilsinler. Dönmiyeceğim eve. Sevmiyorum hiçbirini." Yüzüğünün kırmızı taşını öpüyordu. "Bunu çok seviyorum," diyerek. Büyükanneminmiş. "Hiç görmedim onu. Ben doğmadan ölmüş."

"Geldi işte. Ona kavuştum. Bu da olurmuş. İnanılmaz. Cânım. Evladım. Birtanem. Beklediğim. Kardeşim. Eşim benim.", diyordu adamın içi. Onu koruyacak, bırakmayacaktı. Kadın da "Evet", dedi. Eve gitmeden bir lokantaya girdiler. Birbirine sarılmış. Ona bir şiirini okudu, lokantada. Onun için yazılmış gibi bir şiir. Tam üstüne düşmüş. Birbirleri için yaratılmışlar:

"Bir kitap okudumsa o da sensin.

Aydınlandık ikimiz.
Artık karanlık basmaz.
Kimse bizi ayıramaz."
-Cânım. Tam okudun içimi, diye, boynuna sarıldı kadın. Dudakları yapıştı. Dişleri birbirine deydi. Tükrükleri karıştı. Birleştiler. Öyle kaldılar. Kalabalık lokantada. Akşam üstü. İçkisiz filan. Başka türlü olamazdı. Birbirini bulmuş, kavuşmuştular. Lokantada homurtular başladı. Dudaklarını birbirinden ayıramadılar. Onu, kendi yarısını, sahici eşini, herşeyden koruyacak, bırakmıyacaktı, başka olur muydu? Gelmişti işte, yıllar yılı beklediği onun kadını.
Lokantadan çıkınca birbirine sarılmış sıcak etlerini vücudunda hissettiği 17 yaşındaki kadını evine alacak, herkesten koruyacaktı.
Adam, hayatı boyunca, şiiri yaşamıştı. Bu da olayları, ve hayat serüvenini kendi kişiliğinde yaşamaktı, ve sevgiydi. İşte, kendinin yarısı gelmiş, onu tamamlamıştı. Buna da aşk denirdi. Onsuz yapamamaktı.
Lokantadan çıkıp, eve giderlerken, güzel kadın: "Ben çıplak yatarım," diyordu. Soyunup yattılar. Birleştiler. Olamaz şey olmuştu. Birbirlerini tamamlamıştılar. 3 gün 3 gece beraber yaşadılar. Rahata kavuşmuştular, ikisi de. 40 yaş araları vardı ama bugünün insanıydılar. 4. gün sabahında kadın karar verdi.
-Eve gidiyorum, dedi. Daha uzar da ayrılarsak ne olur senin halin?
-Nasıl istersen öyle yap.
Bu hikâye fallarla başladı. İçten gelen şiirlerle sonlanacak şiiri yaşıyordu, aşık olan sanatçı. Ölene kadar, kendini yaşayacaktı. "Herkes kendini yaşarsa, yeryüzü insanla dolardı." Sevgiliyi, "Sökreterim", diye tanıtıyor, ve ikisi de gülüyordular, "Nasıl yutturduk", diye. "Sökreter" sır ortağı demekti. Lugatte öyle yazıyordu.

Aşk hikâyesi sonlanmadı. Ve şiirler onu konuşturacak.

27 Eylül / İlân

Olan oldu,
Ölmedim.
Beklemesinler.
Fikret

7 Ekim / Cumartesi

Bu deftere, günlük yazacağım.
Artık, yaprak kağıtlardan bıktım. Dağılmış kağıtlar boğuyor.
Yeni günlük defterine, hamam işleten dostun Paris'ten satın aldığı, amerikan malı tükenmez kalemle başlıyorum.
Dünkü günü öylesine dolu yaşamışım ki.
(Birkaç gün gibi geçti zaman)
Bugün ne günü olduğunu, birine sormak için gazeteciye: "Yarınki olmasın, bugünkü gazeteden ver", dedim. İlk olarak dün basılmış Tünaydın gazetesini verdi. Yıl:1 Sayı:2.
7 Ekim1972 yazılıydı. Günün cumartesi olduğunu yine sorarak öğrendim. 17 yaşındaki sevgilim: "Sakal bırak", demişti. Tanıdık berbere uğradım, şimdiden biçim versin diye. Olayı anlattım. "Traş etmem" dedi. Bu arada, hesapladım. Gece uyumamışım. Öğlene doğru, saat 11.30 da uyuyup saat 4'te uyanmışım. Dipdiriyim. Sevgilim beni aramıyor, 10 gündür. İlk günleri intihar edecektim, neredeyse. Kurtulmak için Rasin'le M.'lerin evlerine sığınmıştım.
Kız, bugün de gelme. Yalnız kalamıyorum.
El altında S. ile L. var.
L.'ye telefon edeğim. Evdeyse gelir de yanım boş kalmaz. Ama, biliyorum telefona annesi çıkarsa: -Evde yok, ne zaman gelir bilmem, der. Kendisi çıkarsa (Alo!) der demez beni tanır. Gelir mi, atlatır mı bilmem. Kafası yüklü. S.'in telefonu yok. Yoksa barıştık. Resim sergimin kapanış gününe geldiği zaman, ben bile tanıyamadım. Asık suratlı ve sert kadın değildi. Hep gülüyor, balerin gibi yürüyordu. Sağlıklı.

Ön duygum doğru çıktı. L.'nin annesi,
-Yok, gelmedi, dedi. -Gelecek mi'ye cevap vermedi.
Bir plak alacaktım. Plakları şarkı söyleyerek satan çok güzel bir kızdan plağı istedim.
-Güzel, çok güzel plak, dedi.
-Borç para alırdım, param olmasaydı?
-Sizin krediniz var, dedi.
Hiç tanışmamıştık, güzel kızla.

*

O kadar birbirimize yakın, birleşmiştik.

Ne oldu? Demek ki kendini aldatıyormuş.
Ya da kendine saygısı yok.

Bugün 11 Ekim / Çarşamba

Bu arada neler yaşadım. Neler geçmedi başımdan. Bir uğultu içinde geçti günlerin saatleri. Hiçbirşey düşünemez oldum. Birileri birşeyler düşünüp söyledikçe yadırgıyordum. Okulun kapısına gittim, saat üç buçuktu. Birbirine benzer kızlar çıkıyordu. Çoğu da, aksi gibi kara gözlüklü. Bir gülse, bozuk dişlerinden tanırdım, gülen yoktu birbirine benziyen kızlardan. Birisinin yürüyüşünü ona benzettim. Arkasından gidip sordum, o mudur, değil mi, diye. Yok gözle baktı. "Hayır ben o değilim", dedi. Belki de oydu. Mektep açıldığı gün koridorda rastladım.
-Merak ettim, dedim. -Çok sevindim, dedi.
Eve döndüm. İşte okula da geliyorum. Birkaç gün önceydi... "Sensiz yapamıyorum, beni ara", demiştim.
Aşkın tarifi onsuz yapamamak değil mi? Sahiden aşık mı olmuştum? Tanıştığımızdan beri eski sevgililerimi atlatıyorum. Neden? Günler geçti. Şimdi, onu yine arıyorum. Ama bulursam, ne yapacağımı bilmiyorum. Hepsi rüya mıydı yoksa?
Evet, yatmış, tam manasıyla sevişmiştik. Konuşmuş, anlaşmış, bir hayat planı çizmiştik. Şimdi gelse ne konuşuruz?
Bugün çarşambaymış, okullar öğlen de tatil. Gidip üç buçukta kapıda bekledim. Sonradan hatırladım.

Uzatılmaz, günlüğü bozar bu tasalar.
GÜNLÜĞÜ OKUYAN, YAZANLA
PAYLAŞABİLMELİ.
S.'i arıyacağım. Ne güzel gülüyordu, serginin kapanış günü. Kikir kikir.

12 Ekim

Herşeyim kaybolmuş, katlar, arabalar, para, telefon,
ve hastalar.
Nasıl yaşıyorum? Marifet!
Dost sandıklarım, yaşıyor muyum, yaşamıyor muyum,

araştırmıyorlar. Hiçbiri, kapımı çalmıyor. Cüzzamlı gibiyim!
Ne Hoş!
Şairin dediği gibi:

"Ben bu halimden bizarım.
Acep nola benim halim?"

12 Ekim / Perşembe

Sabah 7'de, Kabataş iskelesindeki Sebil'de.
Yolumu hala bulamamışım.
Yalnızlıktan gebereceğim nice yıllardır.
Ama, sahiden ölmek istemiyorum.
Bir istesem, ölürdüm.
Adam sayılırım. Bunu ödemişim.
Ama, bizim burada, Adam'ın yeri yok.
Hep söylediğim tekerleme: "Burda doğmakla ayıp etmişiz".
Korkunç bir gürültü, uğultu çıkararak
geçiyor kamyonlar, otobüsle otomobiller.
İnsanın beynini ütülüyorlar.
Düşünceyi, duyguyu siliyor gürültü.
Bize bu layıkmış demek.
İçimde pişmanlığın yarası.
Bir tanecik sevgilim ve beni seven tek kadın,
hasta mıydı neydi, beni aramadı bir ay.
Yine bozuldum.
Resim sergime gelip, resimlerimden beni anlayan, boynuma sarılıp öpüşen, ve, evine dönmeyip, bende kalan.
Benim yerime giderken de: -Ben çıplak yatarım, diyen.
Üç gün üç gece benimle sevişen.
Her lafımız bir olan 17 yaşındaki güzelime, âşık olmuşum. -Sensiz yapamıyorum, diyecek kadar.
Dün, anlayışlı, sanatçı dostum İbrahim, bana doğru yolu gösterdi. Neyseki. "Bir ziyafete konmuşsun. Ama, öte yanda, seni gündelik besleyen bir sofra var. Unutma." dedi.
Doğruydu.
Olan oldu. Hastalık geçti. Yerime dönüyorum: Beni seven tek sevgilimden ayrılamam.
Bu sabah, sabahlamışım yine.
Ayıp işlemiş gibiyim ama. Birtanecik sevgilim yanımda olsaydı,

bunu yapar mıydım. Ona sarılıp yatmasam bile, orda olması bana yeterdi.
Ve orda olsaydı, o güzel küçük kadına
âşık olmazdım.
Çiledir, çekeceksin hayatını.
Bu böyle. Nedeni yoktur.
Hayat bir duygu fırtınası, yaşıyan için.
Filozoflar, başka yerde, konuşup dururlar.

*

Amma da güzel şey yaşamak.
Nolacağım belli olmasa bile.

Que Dieu me sauve,
Je suis tombé dans un profond déséspoir.(1)

15 Ekim

Acı ama gerçek.
Buranın havasına bir türlü alışamamışım.
Yabancıyım. Dargın yaşıyorum. Kendimden bıkmışım.
Yine de yaşıyorum.
Bir tanecik sevgilim beni bu halimde görüp te,
içimden geçeni farketmesin diye, o haber
yolladığı halde salı ve perşembe günleri
saat 11'de penceremin perdesini açmıyorum.
Evde yokmuşum gibi.
Halbuki, çarşafsız yatağımda kıvranıyorum.
Ortalık berbat. Bir görse ne üzülür?
İstemiyorum gelip görsün halimi.
Çünkü anlatamam. Benim için üzülüyor zaten.
Halbuki ona sarılmayı, sevişmeyi ne kadar
istiyor, eksikliğini nasıl çekiyorum.
(Perşembe sabahı saat 9.30'da, benim
apartımanın karşısındaki Pakiş pastanesinde,
sabahlamışlığımı gidermek için otururken)
"belki geçer, pencereme bakar da onu

1) Tanrı beni kurtarsın/Derin bir umutsuzluğa düştüm.

görürüm", diyor içim.
Kimin kusuru? Kimin kabahatı?
Böyleyim işte, herşeyim var da, birşeyim yok.
Dayanıyorum, ne olsa!
Hasan'a da yutturamam.
Askerlikten mektup yazıyor.
"Kıymetli babacığım" başlığıyla.
-Ben iyiyim. Sende sakın bozukluklar
olmasın!
(İki sevdiğim insan benim için üzülüyor.
Çok zor bunu bilip te dayanmak ve
burada sürüklenmek.)
Bir türlü karar veremiyorum.
(İhmal) hastalığı var bende. Sar'adan berbat.
En doğrusu, buraya dönmemek, ya da
döndükten sonra hemen gitmekti.
Neydi beni alıkoyan?
Hiç bir bağlılığım yokken,
dışardayken hiçbirşeyin hasretini
çekmemişken?
Nerde olsam, içimdeki insan sevgisi,
insanları anlayıp, kabul ediş, yaşatıyor beni.
(Bu şiir değil dosdoğrunun dosdoğrusu. Ama, başkalarıyla
alışverişimde beni hiç desteklemiyor.
Bakıyorlar, görüyorlar, miskin diyorlar,
ayyaş diyorlar, beceriksiz, pis diyorlar.)
Nasıl böyle yaşamışım? Yarınsız.
Her hususi araba gördükçe kendime küfür ediyorum.
Her parasız kaldıkça kendimden nefret ediyorum.
(Yalnızlığım bana yeter) şiiri bir avunma. Biliyorum.
Kendimi aldatmıyorum.
Nedir hastalığım?
Bakıyorum, çoğu kimselerden daha yüksek
bir yere ulaşmışım.
Adam yoksulluğunda *Adam*'ım.
Onun için herkesler seviyor beni,
yanımda rahat ediyorlar.
Hiç adeti olmıyan, güzel, genç kadınlar,
kendilerini bana vermiş, ikrâm etmişler.
Adamım evet ama ne biçim adam.

Bu kadar yersiz ve huzursuz.
Ne biçim hastalık?

15 Ekim

Yarınki 16 Ekim 1972 Son Havadis gazetesi çıkmış.
Spor-toto'yu yazar diye almışım. Tabii yazmıyor.
Yarınki gazete bugün öğlende çıkmış.

Türkiye neden mi geri kalıyor?

"Türkiye'nin geri kalışının tek âmili Sovyet Rusya ile komşu olmasıdır. Milli Savunma masrafları 40 milyar. Varsın kalkınmamız biraz geç kalsın. Biz ağır milli savunma masrafları dolayısıyla geç kalkınmamızdan aslâ şikâyetçi değiliz. Bu durumdan şikâyetçi olanlar aşırı solculardır."

TEKİN ERER-

Geceyarısı
Şiiri peşime takmış
Dolaşıyorum.
Nereye gitsem orası
Aydınlık.

16 Ekim / Pazartesi

Café Boulevard'a indim.
Bekliyorum. Neyi?

Oradan oraya göç etmekle geçiyor zamanlarım.
Zamanlarım harcanıyor, boşuna. Ve birgün, haberim
olmadan tükenecekler. Son gelecek. Sonlanıncaya
kadar, nefesim kesilmeden nasıl dayanacağım?
Bu hızla. Hep göç halinde. Bir yerde durup,
dinlenmeden. Rahat nefes alamadan.
Kurtarıcı meleği mi bekliyorum? Aranıyorum.
Kimbilir? Olur mu öyle şey? Masal mıdır?

Nefes darlığım yok ama, zor nefes alıyorum,
ve şimdiki gibi tıkanıklık geliyor üzerime.
Yapacak o kadar çok şey var ki, hiçbirine
yanaşmıyorum. (Planlama) diye yazdığım işler,
üzerime abanıyor.
35 konunun hepsi aynı önemi taşıyor.
Hastalanmamak, ölmemiye çabalamak.
Bir numaralı sevgiliyi görmek. Lily'yi de
ihmal etmemek. Telefon almak. Para bulmak.
Psikyatri kitabımı düzenleyip, bastırmak.
Basılmış kitaplarımın peşine takılmak.
Gördüğün gerilemeleri, saçmaları,
bozuk düzeni, aptallıkları, başkalarına da
duyurmak, insanlık borcu.
Ne olursa olsun, ölmeden bu görevi başarmak.
Neden yapamıyorum?
(Burda doğmuş olmak ayıptı) lafı,
acı bir şaka, ama ihmalleri affettirmez.
Düşünerek yazmıyorum bu günlükteki
yazıları. Her bir satırını, satır satır
yaşıyorum, kalemimle, ve dosdoğrunun
dosdoğrusu çıkıyor ortaya.
Nefes alışı, kalbinin çarpışı, koku alışı,
gözlerinin kamaşması, içinin sızlaması,
yüreğindeki hasret, giderilmez susuzluğu,
içindeki sonsuz insan sevgisi ve acıma ile
Fikret Ürgüp'ün günün 24 saatini yaşadığı
çıkıyor ortaya, yazıldıkça.
Empedokles'in sözü akla geliyor:
"Gelecek insanlık için eserimi
verdim, yaşadım."
Daha bitmedi yaşantım. Bu sözü kendime
mal edemem. Ama, başladım oldukça önce,
kendimi yaşamıya. Dosdoğru. Yalansız,
hiylesiz. Dimdik. Başım yukarda.
Başım dedim de aklıma geldi. 1970 sonunda
boynum bükülmüş ve bir yol öyle kalmıştı.
Kırılmıştım. Kaçırılmış. Gözüme tokat yemiştim.
Sevgilim beni aramamıştı. İnsanlara sevgim azalmıştı. Çarpılmıştım, boynum bükülmüştü.

Başımı dik tutamıyordum.
Şimdi, büyük bir kazancım, başarım yok ama,
başım yeniden dikleşti. Tedavi filan olmadan.
(Adamım işte) demiş olacağım içimden.
Öteki insanları görüp, kendimi onlarla kıyaslayınca
herhalde.
Kime baksam, kim bana sokulsa, yakınlaşsa,
kadın, erkek, çocuk, kedi yavrusu, at,
her yaşıyan rahat nefes alıyor, ve bağlanıyor.
Kimsenin, yanımda ya da benim yüzümden rahatsız olduğunu görmedim. Bu da içimdeki yaşama
gücünü besliyen bir duygu.
(Günlük) yalansız, dosdoğru, içten gelenin
olduğu gibi yazıldığı zaman günlüktür (Journal veya Diary).
Kimseyle değil kendisiyle hesaplaşmak,
kendi yaşantısını aydınlığa çıkarmaktır.
Şimdi, buraya İbrahim gelse ne iyi olurdu.
Bir de Füğen, ki hiç gelmez.
Gelselerdi, yalnızlığım azalırdı.

Cağaloğlu'na, lisenin çıkış kapısına gidecektim yeniden, pırıl pırıl sevgilimi, o kızı görmek ve
anlaşmak için. Gitseydim, yandımdı.
Sırsıklam olacaktım. Öyle sinsi, ve pis bir yağmur
yağıyor ki. Yağmaz gibi. Sinsi.
Oradaki hamama da gitmeyi düşünüyordum.
Çıkınca, yeniden sırsıklam olup, hastalanacaktım.
Kafe'de oturmak ta yoruyor insanı. Ayakta durmak ta
sıkıcı. Sonra insanın kamburunu çıkarıyor.
Buraya yatak ta serilmez ki.
Evde (yalnızlık) kâbusu bekliyor.
Ancak uyku için sığınak oldu iki odam.
Hava kapkaranlık. Gündüz mü? Gece mi?
Ama, bugün pazartesi. Onu biliyorum.
Beklediğim hasta yok. Saat dördü geçiyor.
Uzun saçlı, kadın gibi yürüyen, omuz oynatan,
kollarını kımıldatan genç adamlarla,
erkekimsi genç kızlar, geliyorlar, gidiyorlar,
bağırarak konuşuyorlar, burada.
Sanki, her masada oturanlardan biri sağırmış gibi.

*

Kafede duvardan sarkan bir süs var
ne olduğunu kestiremedik. Garsonlara, ve şefe sorduk. Bilemediler. Şef: "Biri hediye etti", dedi
-Neymiş?
-Bilmem.

*

Dün gece, şarkıcı yıldız, masadaki
birine: "Ağzına sıçayım", dedi.
Ne hoştu. Onun altına, sırtüstü yatıp,
heryerini alttan görmek.

*

Un oiseau s'est suicidé
sur la porche, à cause de ne pas
vouloir vivre...[1]

18 Ekim / Çarşamba

Kurtarıcı melek te varmış, şimdi benim için.
Az seviyor. Düşünüyor beni. Şüphesiz.
Ama, birisinin bunu yapması lazımdı.
Bunu, çoktan ödemişim. Önceden.

Amma da fırtınalar atlatıyorum.
Akıl almaz.
Dün Hasan geldi. Askerliği bitmiş.
Taksim'de görünce çarpıldım.
Lokantada, bütün bu günlükleri okudu.
Hiç şaşmadı. Oysa ki kendisi var içinde.

Amcam, Hilmi Paşa'nın konuşması
aklıma geldi. "Nasılsın" diyene, söylenecek:
"Bombok. Hem de ne bok. Bombokun,

1) Bir kuş, yaşamak istemediğinden holde intihar etti.

bombokunun bombokunun bombok da
bokunun daha bomboku."

"Perişanî-i gâm menşuruna
tuğra mıyım bilmem?"

Şeyh Galip

Sabah 5'de Selahattin Hilav'dan çıktı.

19 Ekim / Perşembe

Of the longsom adventure.
At the latest resort.
I am all alone.
Here is, what is.
All alone.

Uzun süren maceranın
En son basamağında
Tam yalnızım.
Olmuş olan işte bu.
Tam yalnız.

Saati biliyorum çoğu zaman. Ama saatim yok,
son haftalarda 2 defa bu yüzden aksadım, kaybettim.
Bir defasında, balık pazarında yemek yiyordum.
Saat üç buçukta Cağaloğlu'nda lisenin kapısında
olurum, dedim. Trafik çok kalabalıktı.
Aksadım. Onun çıkışını göremedim.
Bugün de, saat 3'te Sirkecideydim.
Dün gece Selahattin Hilav, bugün
öğlende İstanbul lokantasında olacağını
söylemişti. Uğradım, yoktu.
Bir votka ile bir börek yedim. Vakit elimden
kaçtı. Lisenin kapısına geç geldim.
Yarım saat yağmur altında bekledim.
Görünmedi.
Erkeğin iki ihtiyacı kadın ve para.
Bugün üzerimde para vardı. Kadınımı
bulamadım. Son sevgilimden başka sevdiğim

kadınların telefonlarını yazmıştım.
Vakit gecikti. İşten çıkmış olacaklar.
Şimdi, Cağaloğlu'ndaki lokantadan
etrafı gözlüyorum. Onu görürüm diye.
Kadınsız olamıyorum. Boşta kalıyorum.
Gayesiz oluyorum.

Oğlan da, gelecekti gelmedi.
Ne oldu? Beni bozuk mu buldu?
Bu defteri okuyup, neler yaptığımı
gördükten sonra.
Ayak parmaklarım gangren
olmuş gibi sızlıyor ve acıtıyor.
Kaç aydır sıcak su görmemişler.

Her geçen yuvarlak kara
gözlüklü kızı ona benzetiyorum.
İçim hopluyor.
Günlük hayatımın köşe
başlarında beni bekliyenler var.
Ne yapıyorum? diye.

20 Ekim

İşte, Fügen tamamen elden kaçtı.
Bir numaralı sevgili de bir aydan fazladır
aramıyor. (Tuzu kuruda, ne olsa)
Tam yalnızlığı yaşıyorum yine.
İçerim buz kesiliyor ve acıyor.
S. L. K. G. de silinip yok oldular.
Yalnızlardan daha yalnızım.
Bir sevgili olmazsa, kimin için ne yapılır?
Boşlukta el kol sallanır mı?
Boynum bükülecek yine, korkarımki.
Korkunç da uykusuzum.
Sabah erkenden eve girip yatamıyorum.
Ev sahibi kadın, her zaman nöbette,
sabahın altısında eve girdiğim zaman,
merdiven elektrikleri yanıyor.

O görmüş geldiğimi ve düymeye basmış olacak.
Tutulacak tarafım kalmadı galiba.
Ne diyebilirim.
Ne iyiydi sende yaşamak.
Sende, onda, ötekinde.
Kadınlarımda. Tatlı başağrılarım.
Yeryüzünün süsleri.
Neden beni böyle tam yalnız bıraktılar?
Seviştiğimiz o kadar kadın.
Herbirinin başka bir şahsiyeti vardı.
Kendileri ona, davranışları da kendilerine
özel oldu.
En son aşkımdan başlayalım. Çok kadınla
yaşadım. Sevdim, sevildim. 3 kadına aşık oldum.
Aşk, onsuz yapamamak duygusunu hissediştir.
Für., Gül ve Fügen, en sonuncusu, kendi söylüyor; 17 yaşındaki sevgili: "O zamanki ben bunalım içindeydim, ne yaptığımı bilmiyordum. Şimdi değiştim, eski Fügen oldum."
Gül, ben apartman tutup karımdan ayrılınca,
"Benim buraya geleceğimi bilirler. Sonra, insan buranın
tiryakisi olur. Ne yapacağız şimdi?", demişti ayrılırken.
Halbuki, en alelade otellere gelirdi.
Rastlamıştım: "Neye gelmiyorsun?" diyince,
"Adam değilim de, ondan", demişti.
Füreyya, 12 senedir seviştiğimiz kadın. En uzun aşkım.
İtiraf etmişti: "Alelade olsana ne olur.
İpi kopan uçurtmaya, paraşütsüz atlıyana
takılma yanarsın, diye yazmıştım.
O lafları kendine mal edindi.
"Senin için çok üzülüyorum", diyerek kaldı.
Boşandığımdan sonra, bir gün: "Eğer Eczacıbaşı'ndan ayrılmasaydın, seninle evlenirdim.", demişti.
Tuzu kuruda olsun ister, çoğu kadınlar.
Ayrıldığım karımı da sevmiştim. Evlenmeden.
İçinde erkekleri yenmek tepkisi vardı.
21 yıl beni yıkmaya çalıştı, bilmeden.
Ben yıldım. Ayrıldık. "Ona layık olamadım", demiş.

20 Ekim / Cuma

Sabahladım boşu boşuna.
Evde bir kadınım olsa. Bana sahip çıkan birisi.
Hatta, keklik adını verdiğim, güzel kedim,
insan hayatına karışmaktan usanıp ta
kaçmamış olsa, gece kulübünde, ter içinde
sabahlamazdım. Ama, şu var ki, bir yıldan
fazladır kulüpte, benden para almıyorlar.
Kontenjan, diyorlar, 4 içki ve yemek
parasız. Seviyorum ordakileri.
Onlar da beni seviyorlar.
Sevememek, cehennemde yaşamaktır
benim için.
Sabahladım yine. Kabataş iskelesi karşısında,
(Sebil) kafeteryasındayım.
Öğleni bekleyeceğim. Apartmana gitmek için.
Ev sahibi kadın, nöbet tutar gibi,
girişimi, çıkışımı kolluyor.
Hiç aksamadan.
Geçende, sabahın yedisinde
gelmiştim. Evsahibinin camları
aydınlıktı.
Dış kapıdan girer girmez,
merdivenin ışıkları yandı. O yakmıştı.
Onun için işte, sabahlayınca nereye gideceğimi
bilemiyorum. Önce, bu sabahçı kafeteryaya,
sonra da, apartımanın karşısındaki Pakiş pastanesine
gidiyor, vakit dolduruyorum. Bazan, eve 10'da
girersem, öğle ezanı okunana kadar uyuyorum.
2 saat. Bazan da uykum beş saatlik oluyor.
Rüyalar içinde debeleniyorum. Yorgun uyanıyorum.
Bir cins nezleye tutulmuş gibi oluyorum.
Gözlerim kanlı. Gırtlağım yanıyor. Balgam söküyorum.

Kabataş iskelesinin az ötesinde
dev bir uçak gemisi var, yürüdüğü belli olmuyor,
o kadar büyük. Üsküdar'ı örtüyor.
Güneşli bir sabah. Çok güzel, özenilmiş gibi
beyaz bulutlar var gökyüzünde.

Hiç farkına varılmadan dev gemi geçip gitmiş.
Bir kadın gelip bir şişe ayran alıyor.
Birisi, para koyup, laz havaları çalıyor,
otomatikte.
Ben de, Tom Jones'un Delilah'sını
çalıyorum. Üç kere. (Benim kadınımsın)
diyen, içli bir şarkı. Plak bende vardı.
Bir numaralı sevgilim gelince, ona
çalardım. Sonra, plak kaybolmuştu.
Saatı soruyorum. Benimki rehinde.
On buçuk olmuş. Yedide gelmiştim.
Vakit nasıl geçmiş. Bahçedeki masaları
düzenlemişler. İskemlelere plastik
minderler konmuş.
Tuvalet yok. -Bahçeye mi yapayım? diyorum.
-Olur mu, bahçeye? diyor garson.
Şuradan ötede çamlık var oraya.
Dükkanı işleten sağır, göbekli,
lafı anlaşılmaz adam, bahçede, uyur gibi
yatan yorgun bir koyunu kucaklayıp kaldırıyor.
Biri yardımına geliyor. Koyunu götürüyorlar.
Keseceklermiş.
Saat 11 oluyor. Artık yukarı gitmek istemez.
Olan olmuş. Eve gidip uyunmaz ki.
Mengü aklıma geliyor, Karaköy'de, atölyesi var.
Benim, acı gülen adam dediğim resmimin
fotografını çekip büyütmüş. Gidip onu alayım, diyorum.
Mengü seyahatteymiş.
Resmi, bulup veriyorlar.
Sahiden güzel ve manalı olmuş. nin resmi.
Apartımana sadece yatmak için gidiyorum.
Yahudi hastamın üstündeydi telefon.
Satıverdi. Telefonsuz kalınca çevreyle
ve hastalarımla irtibatım kesildi.
Zaten, kapıya doktor tabelası asmamıştım.
Tatsızlaştı hayat. Sıkıyor. Angarya oldu.
Hasan da farketti, askerden dönüşte.
Üzülüyor, ama göstermiyor. Çok hafif sesle
konuşuyor.
(Muskalı, memeli, rum güzeli)

dediğim, bir numaralı sevgilim, evimi,
yaşantımı, yaptıklarımı, kayıplarımı,
açıkca görünce, içinden isyan etmiş;
ve "bu böyle giderse, sürünürsün", demişti.
-Neye üzgünsün? dediğim zaman,
-Sana üzülüyorum, derdi.
Kendisi yanımda kalamazdı, evliydi.
Sevişirken: -Oh! olsun, aptallar, derdi.
Genç kızken sevmiştim. Bana vermemişlerdi.
"Çok içiyor. İşi yoktur. Sırtını döner yatar.",
demişlerdi.

21 Ekim / Cumartesi

Ve günlükler birbirine ekleniyor.
Uçurtma kuyruğu gibi rengârenk
yaşantı parçaları.
Bilinçaltı ve rüya değil, dosdoğru,
sahici insan serüveni.
İşte, iki günüm daha, birbirine, aralıksız
eklendi. Perşembe gecesi uyumadım.
Cuma'ya geldim. Cuma gecesi uyumadım.
Cumartesi oldu.
Dün gece, yalnızlıktan, tam yalnız yaşamaktan,
boğulacak gibiyken; gırtlağım kenetlenmiş,
sesim çıkmaz, gözlerim kamaşmış ve
karşımda ne varsa bulanık görürken.
Kendimden bıkkınlığım dayanılmaz
olmuştu.
Canadam, Osman gelip beni, Kafe Bulvar'da
buldu. Lili, geleceğine söz vermişti.
Altıdan, sekiz buçuğa kadar, kafenin
iki giriş kapısını izlemiştim.
Arkamı caddeye bakan cama dayamış,
her geleni görüyordum. Lili yoktu.
Halbuki, bir sıcaklığa, sevdiğim bir
kadına ihtiyacım çok fazlaydı.
Olmazsa, kimse yanıma gelmezse
ölecekmişim gibi.

Bakınmaktan yorulmuş, başım dönmüştü.
Osman geldi, nöbeti o üstüne aldı.
Adamdı, güzel adamdı. Çekeni anlıyordu.
Lili'ye çatmak için telefonu açtım
5-10 defa uğraştım. Sinyal çalmıyor.
Ya da çaldıktan sonra, karşı taraf meşgul gibi
çıkıyordu.
Birkaç gece önce Osman'a da telefon
ettirmiştim. Çünkü anası, sesimi tanır.
Lili'nin gelmediğini ve ne zaman
geleceğini bilmediğini söylerdi.
Osman'a telefon açılmış, fakat
cevap verilmemişti. -Bekleyin, demişti
Lili'nin annesi.
Sonra telefonu öyle bırakmış olacaktı.
Kimsesizliği, yalnızlığı artınca adam,
bir numaralı sevgilisini rahatsız etmek istedi.
Ona çok kırılmıştı.
Telefon numarasını çevirdi.
Kadının sesi: -Kimi istiyorsunuz, dedi.
-Ben Fikret.
-Yanlışsınız.

21 Ekim / Cumartesi

Bugünkü sabahlamadan sonra,
Osman'la ben, ne yapacağımızı
kestiremedik.
Nihayet, Cağaloğlu'nda,
İstanbul Kız Lisesi, I'nci sınıftaki
sevgilimi bulmıya karar verdik.
Sabah sabah okulun karşısındaki
bir evin merdivenlerine oturup
okul kapısından içeri girenler arasında
onu yakalamak istedik.
Osman, okula giren kızlardan, sevgilimi
soruyordu.
Nihayet, sıska bir kız bizimkini buldu.
Osman da tanıdı. -Fikret bey de beraber mi? demiş

Saat 1'de gelirim, demiş.
Canım, evladım, sevgilim.
Geldi. Öpüştük. Bir saat oturdu.
-Ben de âşık oldum, dedi.
-Siz israr etmeyin. Mektebe gelmeyin.
-Pekiyi, anlıyorum. Rahatsız etmem kimseyi.
"Aşk Hikayesi" ni dikkatle okudu.
Çok güzel, dedi.
Reşmini yaptım. Beğendi.
Benim bir resmimi aldı.
Çok, ama çok güzeldi..
Kalın kaşlar, etli dudaklar, beyaz dişler.
İri ela gözlerin çevresi gölgeli.

Rasin'in sergisini sordu.
Kendi adresini bilmiyormuş.
Ve hayat devam ediyor.
-Ben de âşık oldum, diyor.
Birbirimizi tamamlıyoruz (benim, ikimiz için kullandığım bir terim.)
-Konuşmak istiyorum, diyor.
Osman'la benim hakkında konuşmak istiyormuş.
Fırsat olmuyor. Saat 2.30'da eve dönmesi lazımmış. Kalkıyor, öpüyorum, gidiyor.
Bizi nerelerde bulabileceğini soruyor, söylüyoruz.
-Üstüme düşmeyin, diyor, gelirim.
Sahici perişanlık içindeyim.
O bile, bazı şeylerden, giyinişimden, yorgun yüzümden bunu seziyor.
-Kendinize bakmıyorsunuz, diyor.

22 Ekim / Pazar

Yine sabahladım. Mücevher adında bir kadın, diskotekte, yanıma sokuldu. Öpüşmiye başladık. Şöhvetliydi. Dudakları lezzetliydi. Bozuldum.
-Gel, bize gidip yatalım, memnun ederim seni, dedim.
Olur, dedi. Sarhoştu. -Önce Kulüp 12'ye

götür beni, dedi. Gittik. Orda kucak kucağa oturduk.
Dudaklarımız emişiyordu, herkesin gözü önünde.
Çok arzuluyor, eve götürmek istiyordum.
Sarhoştu, lafını bilmiyordu. Şarkı söylerken birisi
fırlayıp dans ediyor, şarkıcıya tekme atıyordu.
Gidip belinden kavrıyordum. Omuzumu ısırıyordu.
Öpüşürken dudaklarımı ısırıyordu.
Ne söylediği anlaşılmıyordu. Delirmiş gibiydi.
Ağzında bir 500 lira lafı dolaşıyordu.
-Gidelim, diyor, çantasını alıp kalkıyor, tuvalete gidip
dönüyor, içki ısmarlatıyor. Benim içkimden de içiyor.
Çorba getirtiyor, tavla için para alıyor, oynayıp kaybediyor,
bir gidiyor, bir gelip sarılıyor, dudaklarımı emerken
ısırıyor. Bacaklarını, belini, memelerini okşatıyor.
-Hadi artık gidelim, diyince
-Aldığım parayı veririm, diyor.
-Haydi ver diyince, vermiyor. -Yarın akşam, diyor.
Yanından kalkıyorum. Başka bir adamı çağırıyor.
Onun burnuna giriyor. Ben yanına yaklaşınca,
saçmalıyor. Aynı lafları tekrarlıyor.
Sahiden üzülüyorum.
-Vah canım, yavrum, evladım, sevgilim, güzelim,
ne olur kendini toparla. Deli olmak isteme.
İstersen olursun. Ama yazık. Çok üzüyorsun beni.
Bak, gözlerim yaşlanıyor. Ağlatıyorsun beni,
diyorum.
-Hadi gidelim, diyor. Tuvalete gidip dönüyor,
verdiği sözü unutuyor.
-Paranı veririm, diyor.
Adamı yanına çağırıp ona sokuluyor. Saçmalıyor.
Aklı başına gelsin, açılsın diye, başına soğuk su
döküyorum. Sarsılıyor, arkamdan pabucunu savuruyor.
-Çıkar şu karıyı, sen getirdin, diyorlar.
Bileğini kavrayıp kulüpten çıkarıyorum.
İşte cumartesi gecesinin pazara geçişinin günlüğü.
Cumartesi sabahlamıştık. Fügen'e bakmıya gittim.
İçtik. Akşam Moda'da Martı'ya gittim. Gece,
Diskotek ve kulübe. Pazar sabahı oldu. Uyumadan,
Faris'e gittim. Oradan Pakiş'e.
Şimdi Boulevard Café'deyim.

Dolu geçiyor günler. 24 saat yaşanırsa.
Ne olacak bu işin sonu?
Şimdi Lili'ye telefon ve küfür edeceğim, söz verdi de gelmedi.
Bir de Füreyya'nın telefonunu çalacağım.
Beni hatırlasın, rahatsız olsun, veya kızsın diye.

Sabahtan beri, sağnak gibi yağmur yağıyor.
Pardesüm, şapkam, Suadiye'de ingiliz şemsiyem çalınmıştı.
Ayakkaplarım su alıyor. 100 liram vardı. Dün gece,
o kadın sarfettirdi. Kent sigarası, içki, yemek ve tavlaya.
Faris'ten 10 lira borç aldım.
Kasvetli pazarlardan biri. Kapkaranlık.
Bakalım bugünün gecesi, sabahı
neler getirecek? Dün gece hiç uyumadım.

25 Ekim

Öf be! Bu kadar da yalnızlığa dayanılır mı?
Kafamın içinde, meydan savaşı uğulduyor.
Sabahlamışlıktan. Yersiz, yurtsuz, sevgisiz
ve parasız, sokaklara düşmüşüm. Ölmüyorum,
ölmek istemediğim için. Dayanıyorum.
Zavallı, fıkara sevgilim. Aramıyor bile.
Öldüm mü? kaldım mı? diye.
Vah zavallı. İçim yanıyor onu düşündükçe.
Güzel ve sıska, içini gıdıklayan insanın,
Mücevher isimli kadın, içkiyle bozulup,
deli olunca, saçmalayınca, yüzüne bakıp
ağlıyasım gelmişti.
-Çok acıklı. Deli olma. Ne olur. Görüyorsun.
Ağlıyorum. Senin için. Ne olur, bırakma kendini,
diye yalvarmıştım.
12 yıllık sevgilime de: "Ne olur, kuruma,
sevgiden vazgeçme. Ne olur, biraz da sev.
Ne kaybedersin. Ruh fıkarası olmayı sana
yakıştıramıyorum. Birtanecik sevgilim."
diyor içim. Ne fayda.

27 Ekim / Cuma

Pazartesiden salı akşamına kadar
yarı uyku. Rüyalar içinde. Neler olmadı ki
rüyalarımda, çok da rahattım.

Hasanı çağırdım.
Saat 12'de geldi. Yedik, içtik, köprü altında.
Kendini öptürmek istemiyor.
Aslında istiyor.
3.30 da Kız Lisesi'nin kapısına gittik.
Osman da oradaydı. Geç kalmışız.
Fügen'i göremedik.
Hep lafını ettik. Başkalarıyla.

28 Ekim / Cumartesi

Sabahladım yine.
Ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Parasızım.
Hasan, akşam 6'da kafeteryada bekliyecek.
Faris'le Cağaloğlu'na gideceğim belki.
Saat birde Fügen'i belki görürüm.
Ötekine, gece ve gündüz en uygunsuz
saatlerde telefon ediyorum.
Zil çalıyor. Telefonu açıyor. Ben kapıyorum.
Hak etti. Beni piç gibi bıraktı. Sefil oldum.
Değer miydi?
Pis yahudi Hasan'a telefon mu edeyim?
Mektup mu yazayım? Miskin adam.
Karısının uşağı. Benim sıkıntılı zamanımda
telefon onun üzerindeydi, nasıl sattı.
Adam müsveddesi. Halbuki milyoner.

Ve ben parasızlıktan bunalıyorum.
Çok acıklı. Pislik içindeyim.
Evden çıkacağım. Tutar tarafım kalmadı.
Herşeyi bırakmışım.
Sanki ölmüşüm gibi.
Resimlerim, basılmış kitaplarım. Gaz sobası.
Emeklilik haklarım. Seviştiğim kadınlar.
Cep saatim. Hiçbirinin üzerinde
durmuyorum. Yok gibi yaşıyorum.
Nefes alıyorum işte hepsi o kadar.
Hasan amma da güzel.
Konuşurken sesi duyulmuyor.
Self conscious[1] Çok fazla.
Osman, "Kirpiklerini çakmakla mı yaktın?", dedi.
Bu kalemi Şinasi verdi. Kendine benziyor.
Yazar da yazmaz gibi.

28 Ekim / Cumartesi

Ne günlüğü? Gün olacak mı?
Dayanacak mı insan?
Bir şiirim vardı:
"Gelemezsin, dediler.
Gelirim, dedi
Yolda kurtlar yedi.
Gelemedi.", diyen bir şiirim.
Bugün sürecek mi, sonuna kadar?
Yoksa, yarıda mı kalacak?
Kaç zamanımız daha kaldı?
İşte günlük.

Doğuramıyan gebe kadınların çektiğini
ben bilmesem kim bilir?
Of! demese nefesim de Oh! diye çıksa artık.
Sarışın, güzel dudaklı kadın
her gece 5-6 saat gülüp konuşuyor.
Kadın tipli bir adam, sırtı dönük oturuyor,
masada.

1) Mahçup.

Hasan'ın Sultanahmet arkadaşı,
Yugoslav Faruk göründü.
Upuzun boylu, sarıya boyanmış saçlı.
Transistör radyomu vermiştim. İade etmedi.
-Ne oldu? Radyo? diyorum.
-Hala soruyorsun, diyor.
Yüzü tutuyor.

29 Ekim / Pazar / Cumhuriyet Bayramı

Hem pazar, hem de bayram.
Hapı yuttuk.
Nenin bayram? Neden pazar? Tatil günü?
Gülmeli mi? Ağlamalı mı?
Yarınlara, pazarzede, bayramzede çıkılır.
Kazazede cinsinden.
Kazayı atlatsa da insan, bir izi kalır.
Ertesi gün toparlanması güçtür.
Ne kadar pazarzedelik çekilmişse, onu çeken bilir.
Bu pazarı da, ne gün olduğunu bilmeden yaşadım.
Yarından sonra, evden çıkacağım.
Nasıl? Nereye?
(Bunları, günlüğe, pazartesi günü,
Öğle üzeri, köşe başındaki kafeteryadan
yazıyorum. Pazar sabahı yattım. Saat 10'da.
Uyudum. Çeşmeler akarmış gibi, bir su
gürültüsüyle uyandım. Gittim, baktım ki
apteshaneyi su basmış. Boruların birleşeklerinin
birinden su fışkırıyor.
Gittim, yeniden uyudum. Uyandım.
Su fışkırdıkça, üstündeki depo doluyor.
Gürültü çıkarıyor. İpucunu buldum.
Dıştan gelen borunun, mutfak tavanına
yakın bir yerindeki musluğu, iskemleye
çıkarak burdum, sıkıştırdım. Su kesildi.
Uyudum. Uyandım. Karşı tepedeki evlerin camları
ışıklı. Gece mi. Yoksa sabaha doğru mu?
Hala pazar mı, yoksa ertesi günün
sabahı uyananlar mı yakmışlar lambalarını?

Uyudum.
Rüyalarda yaşıyorum, son günler.
Gerçekten daha gerçek bir yaşantı.
Yorulmuş uyanıyorum, o kadar maceradan
uyandım yine. Karşı apartımanların,
gazinoların, otellerin ışıkları sönmüş.
Hangi günün sabahı olmuş kimbilir?
Bir gün sonrasının mı? Yoksa salı günü mü
başlamış?
Gırtlağım kurumuş. Uzundur yemek te
yememişim. Mutfak bomboş. Ekmek bile yok.
Suyu da kesmişim. Yatağın yanındaki
şişeyi yakalıyorum. Su yok içinde.
Habire çişe kalkmışım. İçimde su kalmamış.
Bacaklarım çekiliyor. Her yanıma kramplar
giriyor. Kurumuş içim.
Ne günü olursa olsun. İster sabah, ister gece.
Ceketimi giyip çantamı alıyorum.
Altımdaki katta oturan ev sahibi kadın
uyanmasın diye, merdiven lambasını
yakmadan, trabzana tutunarak, gürültü de
çıkarmadan iniyor, sokağa çıkıyorum.
Yarınki gazete satılıyor, alıyorum.
Yarın ne günüymüş, öğrenmek için.
Yarın, ayın otuzu. Pazartesiymiş.
Lahmacuncu dükkanından saati soruyorum.
İkiye on varmış. Kulüp 12'ye gider,
gırtlağımı ıslatır, karnımı doyururum.
Dans da ederim.
Bacaklarım, omzum, belimdeki kramplar geçer,
rahatlarım.
Kulüp Gel'de Osman vardır.
Oradaymış. Bir de Doktor N. var.
İkisi de sarhoş. Konuşacak halim yok.
Doktor benden resim almış. Para vermemiş.
-Ne istersin? diyor.
-Yüz lira ver, hesaptan.
Cebinden paralar çıkarıyor. 50 lira veriyor.
-Senden daha resim alacağım, diyor.
Kulüp 12'ye gidiyorum. Osman'la, nörotik

olduğunu durmadan söyliyen bir arkadaşı da
geliyorlar.
Dans müsabakasında partönerim olan kızla
beraber girmişiz kulübe. Sonra kız bırakmış
beni.
Dans edip açılıyorum. Kontenjan içkimi
alıyorum. Yemek yiyorum.
Tanıdığım kadınlardan biri sarhoş.
Barda uyukluyor. Yanına gidip yanaktan
öpüyor "Cânım! Evlâdım!", diye okşuyorum.
Hangi kadının yanına gitsem, bırakmıyan,
neydiği belirsiz, ama kendine güvenen birisi
(tanırım bir zamandır) geliyor. -Sen çekilsene ordan,
diyor. -Hasiktir, diyorum.
Sonra, beni sayan, kulübün iri kıyım
iki memuruna gidip: -Şu herifi döğeceğim, diyorum.
-Yap, diyorlar.
Gidip adamın çenesini tutuyor,
yukarı itiyorum. Gırtlağına elimi
yandan dayıyorum. Sert bir vursam,
bayılır. Ölebilir de. Vazgeçiyorum.
İki pehlivan da arkamdan gelmişler.
Adam silkiniyor. Kadın gidiyor.
Sabah 6.30. Çıkarken adamın yüzüne
balgam atacağım. Yapmıyor, onun önüne,
yere tükürüyorum.
(Ne güzel hayat)

30 Ekim / Pazartesi

Bütün çekilen.
Bütünü korkulu rüyanın.
Ne biçim hastalık?
Bozuk düzende yaşamak,
adam eksik olan toplumda
sevgiden fıkara insanlar, adam gibi
hissedip, düşünen ve kendini yaşıyanı
yadırgıyor, "Nereden çıktı bu da?" diye,
baltalıyorlar.

Seven kadının orda olmayışı.
Parasızlık (ihmalden ve alacaklarımı
alamayıştan, yoksa, o kadar verilmiş ki.
Ve asıl, esasi sar'a hastalığı:
Ana semptomları 1-Tam yalnızlık
2-Can sıkıntısı

Ruh hekimi

Herkesin içindeki yarayı anlayış, seziş, iştirak,
sevgiyle kabul ediş (Herşey, içinde bulunduğu
çıkmazlara rağmen).
Bu işe ya kendini verir insan, insan sevgisiyle,
ya da bütün bilgileri, kitaptan öğrenilmiş,
ağızdan kapılmış, yalandır.
Hem kendine, hem başkalarına yalancılık.
Çok acıklı ve çok doğru bir gerçek.

Ben ve Hasan'da, o çaresiz hastalık var.
Esansiyel epilepsi.
Tam yalnızlık ve giderilmez can sıkıntısı.
İkimiz de kıvranıyoruz.
İçkiden ve ilaçtan yardım bekliyoruz.
"Hiç mi hiç hoş değil bütün bunlar,
Fikret Ürgüp."
Bir kadınla evlenmişim. Boş çıkmış.
Bana çektirmiş, yıkamamış. Bütün kazancım,
babadan kalma nem varsa (iki apartman katı gibi)
gitmiş. Otomobiller gitmiş.
Ayrıldıktan sonra: -Ona layık olamadım.
Onu da oğlunu da ben bozdum, demiş.
Bir kadın sevmişim, gençliğimden beri.
-Alelade olsana! Sana yetişemem, demiş.
güvendiğim arkadaşlar, görmüşler, yüzçevirmişler. Ne hoş.

31 Ekim / Salı

Serpil (Hülya'nın ablası)

Hasan'la beni masasına çağırıyor.
Yeni perukasîyle Hülya'yı andırıyor.
Evlendin mi, sakallıyla? diyorum.
Ben evlenmedim. Kardeşim evlendi. Ev kadını oldu şimdi,
dışarı çıkmıyor. -Sakallıyla mı? -Hayır.
-Bir arkadaşı gördüm, şimdi gelirim.
Gitmeyin, şunu bırakıyorum.
Ve gidiyor.
Hasan'a fotograflarını gösteriyordu.
Benimle öpüşüyor. Masanın altından
bacaklarımız sürtüşüyordu.
5 saattir gelmiyor.
Bir yandan televizyon. Bir yandan (yalan dünya)
gibi şarkılar. Kimsenin kılı kıpırdamıyor. Duygusuzlar.
(Bu enseye bu tıraş hikâyesi)
Kendilerine saygısı olmayanların.

Kardeş çocukları
Kokusunu alırlar
Birbirinin,
Nerde olsalar.
Ve güneş doğar.
Kimse bilmeden.
Hasan Ürgüp
Mustafa Irgat

Vah kardeşim
Haykırarak gittin
Cahit

1 Kasım / Çarşamba

İngilizce konuşan, boyasız bir genç kadın
sahiden müziği oynuyor.
Beraber çıkıyoruz. Bâkireyim, diyor.
Kahvaltı istiyor. Dert döküyor bedavadan.
Hasan'la İbrahim de var. Onu atlatıyoruz. Kafeteryadayım.

1 Kasım / Çarşamba

Oui! Je suis désespéré
C'est pourquoi
je vais quitter le monde
Parole d'honneur
Chagrin d'amour
n'est qu'une excuse
pour quitter
votre monde à vous

EVET, UMUTSUZUM İŞTE!
ONUN İÇİN
DÜNYADAN GİDİYORUM.
NAMUSSUZUM Kİ!
AŞK DERDİ,
DÜNYANIZDAN
AYRILMAK
İÇİN BİR ÖZÜRDÜR

FÜGEN'E

1 Kasım

Cağaloğlu'nda, bütün kara gözlüklü,
gülen ağızlı, saçları taranmamış,
canlı kızlar ona benziyorlar.
Hangisi geçse, bir genç, ya da yaşlı
bir erkeğin kolunda. Olacakları seziyorum.

O kadar beklemiştim
Nasıl geldin?
Neden gittin?
Adın gibi,
kaçan sen
Fügen.

I found myself
by no means,
crippled
at the end of october 1972
and, I am surviving.
At last, I have nothing
no nothing
I am not depressed or suicidal
but how can I prevent tears of my eyes?(1)

5 Kasım / Pazara giriş

Hasan'la sabahladık. Memo'yla bir aralık gittiler.
"Aklını başına al, biliyorum", dedim. Ne istersen yaparsın!
Sen bilirsin...
Oğlan benim evden taşınmam üzerinde duruyor.
Dün Sabahat'e rastladım. -Beni bırak, dedi. Çok işi varmış.
Bir yere davetliymiş. Elini öptüm. Gitti.
Meğerse, Alman kafeteryasında, ressam Burhan'la
buluşmuş. Osman söyledi. Osman da, benim takıldığım
kadınları, benle paylaşıp durur.

5 Kasım / Pazar

Nenin bayramı?
Benim. Hasan'la, sevgilimle birleştik.
Bir olduk. Artık yenilemeyiz.
Amma da güzel. Değerdi bu!
Ötesi boştur.
Sabah. Aydınlık. Güzel ki güzel.
O beni düşünüp tasalanıyor.
Lili'yi aradım.
4 saat sonra geldi.
Kurumuş. Ama cin gibi.
Benim erkekliğimi baltalayan şekilde konuştu.

1) Kendimi ekim 1972 sonunda anlamsız ve kötürüm buldum, ve hayattayım. Sonunda, hiçbir şeyim yok. Hiçbir şeyim. Depresif ya da intihar edecek gibi değilim ama nasıl gözlerimden akan yaşı önlerim?-

Bedbaht!
Bense, onu özlemiştim. Birşey düşünmeden.

6 Kasım / Pazartesi

Hiç uyumadım. Ne yapayım bilmiyorum.
O kadar yapacak işim var ki, hangisinden başlamalı?
Emeklilik hakları para getirir.
Evden taşınmak da iş. Yardımcı ister.
Hasan telefon bekliyor. Enver de var.
Ne yapmalı?

Hasan dün gece Memo'yla kaldı. Söyledim
ayağını denk atsın. Sonrası ne olur biliyor.
Bugün telefon ettirdim. Evde kimse yoktu.
Uykusuzluğa alıştım.
Bu gece de Türkân'la dans var. Çok güzel!
Türkân görünmedi. Aydın, dalga geçmiş.
Bütün gece sersemdim. Birkaç güzel dans
çıkardım.
Sabah Kulüp 12'den bıyıklı, nörotik, obsesif
gençle çıktık. İki kızkardeşle beraber.
Çalgıcılar kahvesine, kağıt oynamaya gittik.
Ben sıkıldım. Alman kafeteryasına sığındım.
Enver'e telefon edeceğim. F.'den haber var mı?
Emeklilik haklarımı ne diye aramıyorum?
Halbuki, ölmek te istemiyorum.
What am I going to do?(1)
3 gecedir hiç uyumadım. Gracidin'le
ayakta duruyorum.

Sevmesini bilmiyen, cehennemde yaşıyordur.
Ne ölür, ne kalır.

Tombul kızla dudaktan emiştik bu sabah.
Herkesin önünde. Uzun uzun.
Memeleri avuçladım. Arkadan iyice vücuduna
yapışarak. İkimiz de sürtüşmeden ve öpüşten

1) Ne yapacağım?

keyif aldık. Güzeldi, sevişmenin bu cinsi.
İki taraf iştirak edince.
Şimdi ne yapayım? Bilmiyorum.
Koyu bir ormanda yolumu kaybetmişim.
Ağlamak geliyor içimden.
Ama, kim ne yardım edebilir?
Hayır! Ölmeyeceğim. Görsünler.
No 1'de ne oldu? Hasta mı? Gitmiş mi?
Öf yahu. Ne kadar zor yaşanıyor zaman zaman.
3 gündür hiç uyku yok.
Boynum kırık yine. Ayaklarım şiş
ve ağrılı. Gözlerime kan oturmuş.
Fügeni nasıl bulmalı?

7 Kasım / Salı

I feel so fedup of myself,
what it became unbearable to tolerate,
my behaviour especially.
I am continuing to behave
just the opposite of what I should do.
This is what is called
the evil of perversity.

How could I get rid of this evil in myself?
I am suffering to much of complete loneliness.
How deeply I need a loving woman strolling
by my side. Like a couple years ago Sabahat,
having shortened her hairs, looking alike a young boy,
would walk by my side wherever I would go.
Also for a time Nevin kept company.
My so called closest friends are gone away
They ignore me. If I am alive or dead.
Nobody cares of me.

Tuesday 3.30 PM :
I lost all the ground this time.
Flying on the air. Aimelesely
Nothing to stand on.

No loving woman. No money.
No nothing.
No telefon. Even impossible to use
the public phone.
Completely castrated. Just to die. Terrible.
Tomorrow is supposed to be Bayram.
How ridiculous! One should laugh
and crie at the same time.
Or, better to imitate animals sighs.
Where we are?[1]
(Saat 7.30)
Hasan buruk ve ters. Kitapları o alacak.
Arhan'ı arıyor. Yarın.

Feeling miserable again.
No money, no nothing.
"Sen gideli" hikâyesi.
Adnan, self repeating boring.[2]

8 Kasım / Çarşamba

Went to Enver's with Edna for supper.
Everything worked allright.
After midnight I went to the club 12.
Just to watch the performance of Tuncay?
The young woman, whit whom we are indulging
in kisses, caresses, sexual contacts in front of everybody
at the clup 12.
She did already danced her part when I went there.

1) Kendimden bezmişim, artık kendimi hoşgöremem, özellikle de davranışlarımı. Yapmam gerekenin tam tersi davranışlarda bulunuyorum. Buna, sapkınlığın fenalığı derler. / İçimdeki bu fenalıktan nasıl kurtulabilirim? Tam yalnızlıktan çok acı çekiyorum. Yanımda olacak bir kadına nasıl da ihtiyacım var. Birkaç yıl önceki gibi, Sabahat saçlarını kestirmiş, genç bir oğlana benziyor ve nereye gitsem oraya geliyordu. Nevin de bir süre yanımdaydı. Sözümona en yakın arkadaşlarım kaçtı. Beni tanımıyorlar. Ölü müyüm, diri mi, bilmiyorlar. Kimse benimle ilgilenmiyor. / Salı saat 3.30. Şimdi bütün zemini kaybettim. Havada uçuyorum. Hedefsiz. Dayanacak hiçbir şey yok. Ne seven kadın. Ne para. Ne hiçbir şey. Ne telefon. Telefon kabinini kullanmak bile imkansız. Tamamen hadım. Ölmek üzere. Korkunç. Yarın güya Bayram. Ne komik. Birilerinin aynı anda gülmesi ve ağlaması gerekiyor. Ya da en iyisi hayvanları taklit etmek. Neredeyiz?
2) Yeniden kendini sefil hissediş. Ne para, ne hiçbir şey. (...) Adnan, kendini tekrar eden bayıcı.

Another girl who wanted me came to my table and
asked for a drink. I could not refuse.
She asked another one which I did not offer.
We had no contact, no conversation. She moved away.
I joined some dances with another show girl.
It was 98 lira.
Which I refused to pay, and told them
to call the policemen to get it.
I paid only 50 lira.
My night was spoiled.
At the clup 12 the same girl caught me for dance
with another shining girl.
I worned to beat them if they play
the same game exciting and then leaving me alone.
Both were affraid and disappeared.
Captain Sermet was there he gave me at once
100 liras and started to talk me on sense.
Another spoiled night. Pity.
No sleep at all.
Don't know what to do.
Terrible.

Where are my girls whom I did help so much,
to realize their feminities?
Imiss all of them.
I am so sick and tired
by all games of women. Hunger for love. (1)

1) Edna'yla Enver'lere akşam yemeğine gittik. Her şey iyi geçti. Geceyarısından sonra Kulüp 12'ye gittim. Tuncay'ın şovunu izlemek için mi? Kulüp 12'de herkesin önünde okşaştığımız, öpüştüğümüz genç kadın. Gittiğimde dansını bitirmişti. Beni isteyen bir başka kadın masama geldi ve ona içki ısmarlamamı istedi. Reddedemezdim. Bir tane daha istedi, reddettim. Dokunmadık birbirimize, konuşmadık. Gitti. Bir başka şov kızıyla dansetmeye başladım. 98 liraydı. Ödemeyi reddettim ve almak için polis çağırmanız gerek dedim. Sadece 50 lira ödedim. Gecem berbat oldu. Kulüp 12'de aynı kız bir başkasıyla beni dansa çağırdı. Onları, eğer benimle aynı tahrik etme ve terketme oyununu oynarlarsa döveceğim konusunda uyardım. İkisi de korktu ve kaçtı. Kaptan Sermet oradaydı ve bana bir kerede 100 lira verdi ve bana duygudan bahsetti. Bir başka berbat gece. Yazık. Hiç uyku yok. Ne yapacağımı bilmiyorum. Korkunç. / Nerede kadınlıklarını gerçekleştirmelerine yardım ettiğim kadınlarım? Hepsini kaybettim. Bütün kadın oyunlarından gına geldi. Aşka susadım.

"Tülay" Hikayesi.
(Plus que la réalité réelle)[2]
İncecik dudakları var Tülay'ın. (Hayır, Tülin'miş adı)
Öpüşü sıcak ve ıslak. Dudaklarımızı emiyoruz. Karşılıklı.
Alnımız, burnumuz kızarıyor. Kan hücumundan.
Susuzluğumuzu gideriyoruz. Dudaklarımız yapışınca.
Kolay ayrılamayız.
Bu şöhvet kapısında birleşme, ne kadar süper?
Bilhassa medenî kadınlarda.
Halbuki bu kız ne doğal, ne de olgun.
(Üzerinde durup düşünmek değmez)

*

Eksikliğini hissettiğim için, L.'yi
rüyada görüyor ve sevişmemizi hatırlıyorum.
Duygulara cebir formülleri
uyduruyorum...

*

En çok arzu ettiğim o şişman yahudi kız.
İşte o gelicek. Tam akşam. Gidip bakayım.

8 Kasım

Batıyor gemi galiba, en sonunda.
Felâket. Balık pazarında.

10 Kasım / Cuma

Had enough of waiting for girls.
Self sufficiant this morning. (Masturbated wonderfully)
What to do? Instead of after going women,
who are too much evaluating their sex
apparatus, which everyone of them possess.
Well, I satisfied myself much better,

2) (Gerçek gerçekten daha gerçek)

and now, while I am at the restaurant,
I am no longer looking to the women around.
Even Şule is sitting in a table in front of me.
I dont pay any attention to her.

Today's experience showed to me
how wrinly we are after women.
Today's is Atatürk's death anniversary,
they dont serve liquors.
I already swallowed 2 bottles of pocket cognac at home.
I phoned Hasan. He did not sound in good mood.
Like he was yesterday evening.
Who know what is going on?[1]

11 Kasım / Cumartesi

Enver'e telefon ettiriyorum.
Hasan'la konuşup pazartesi saat 10'da
Hilton'a gelmesini söyleyeceğim.
Orda bir iş bulmuş gibiyim.
Annesi çıkıyor, telefona.
"Babasına söyle, onu aramasın. Rahat bıraksın.", diyor.
Halit'te yedik içtik. Öğleyin.

*

Kadıköy'deyim. Vakit geçiriyorum.
Hatay lokantasının dışında,
kızlar geçiyorlar. Hepsini içim çekiyor.
İlaç gibi, aşı gibi.
Hepsinin arkasında (Fügen) korkunç güzel bir rüya.

1) Kadınları beklemekten bıktım. Bu sabah kendi kendime yeterliydim. (Müthiş güzel otuzbir çektim) Ne yapalım? Herbirinde aynı olan cinsel organlarına çok fazla değer veren kadınların arkasından koşmaktansa... Neyse, kendimi daha iyi tatmin ettim, ve şimdi lokantadayım ve artık etraftaki kadınlara bakmıyorum. Hatta Şule önümdeki masada oturuyor, ilgilenmiyorum. / Bugünkü deneyim bana kadınların arkasından nasıl anlamsızca koştuğumuzu hatırlattı. Bugün Atatürk'ün ölüm yıldönümü, içki satmıyorlar. Ben şimdiden, evde iki cep kanyağı yuvarladım. Hasan'a telefon ettim. Sesi iyi gelmedi. Dün akşamki gibi. Kimbilir neler oluyor?

Hava ılık. Gökyüzü ışıklı.
Gürültüler olmasaydı.
Saat 10.
Nasıl mıyım? Bombok.
Yanımda salınır servirevanım yok.
Para da almadım hastadan.
Hasan'ı aradım, telefonla. Anası çıktı. Kapadım.
Şimdi, burda, miskin yerli şarkılar çalıyor.
Kasvet boğacak beni. Kendimi bıraksam.
Burda nasıl yaşıyorum hala? Neyi bekleyerek?
İki F.'lerden biri, kurtarır beni.
No. 1 öleyim mi istiyor, ölüm ilânımı
gazetede görmek mi istiyor? Kimbilir?
(Füg.) nerde? Ne yapıyor? Beni unutmuş mu?
Ne olacak bu gidişim?
Bir tek dost, beni düşünen yok.
(Enver'den başka)
Boğuluyorum. Bilen yok.
Halbuki ben; herkesler için üzülüp durdum.
Halit, öğle yemeğinde, karısı, Enver
ve ben varken "Biliyor musunuz, en çok,
bunu seviyorum", dedi, beni göstererek.
Yalan da hiç söylemez. Söyliyemez.
(Fügen), hep seni sayıklıyor içim.
Bir geldin, ve gittin. Nerdesin?
Pırıl pırıl, bugünün insanı sevgilim.
Nasıl da kadınmışsın? Kimse bilemez.
Nasıl kendini verdiğini. Akıl almaz.
İçinden geliyor. Yoksa nasıl öğrendin?
Güzeller güzeli. Senin için ölünür bile. Fügen.
Ne içki, ne ilaç, fayda etmiyor.
Ben tükeniyorum.
Zaten, yapacak işim kalmadı. Kim takar?
(Sürüneceksin) demişti bir numaralı sevgilim.
Nerden bilmişti?

12 Kasım / Pazar

Kaptan'a gittim. Kaynanasını muayene ettim.
3 resim asmış benden. Hesap bıraktım. (800)
Levent'te Mevlut'la yemek.
Öğleden sonra İbrahim ve Osman.
Sabaha doğru Zeki Müren'le dans
ve öpüştük.
Müziksiz harika bir şarkı söyledi.

13 Kasım

Bakalım Hasan Hilton'a gelecek mi?
Enver'e telefon ettirdim.
Annesi "Lütfen Hasan'ı aramasın", demiş,
benim için.

Amma da güçleşti yaşamak.
Sis içinde boğuluyor insan.
Günleri bilemeden.
Çıkış kapısı yok.
Kötüye yaklaşıyorum. Fena.

Mustafa'yı bayağı seviyorum.
Ne yapsa hissediyorum.
Bir de Arap kadın çıktı karşıma.
Aynı havayı oynuyorduk.
Arkadaşına beni göstererek.
dans ediyor, dedi.

14 Kasım

Sinking boat. Nothing to stand on.
No woman, no money.
Left alone. Completely. Too sad.
How to survive?(1)

1) Batan gemi. Dayanacak hiçbir şey yok. Ne para, ne hiçbir şey. Yalnız bıraktılar. Tamamen. Çok yazık. Nasıl yaşanacak?

*

Yersizlikten bütün gün oturmuştum
kafeteryada. Hesap 119 lirayı bulmuştu.

*

Bugün yine pinekliyorum. For nothing.
Sevgilim yok yanımda.
Yapayalnız. Tam yalnızım da ondan.
İki F.'ler benden uzak.
Birisi olsa yeterdi. Füg. ya da Für.
Aksi gibi adımın baş harfleri F.Ü.
(Fikret Ürgüp)
"Fugue" kaçış demek.
"Fur" kürkle kapanış.
Hasan ne yapıyor?

15 Kasım / Pazar

Hava berbat. Lodos ve yağmur. Kasvet.
Çok bedbahtım. Ölmek te istemiyorum.
Dün gece kulüpte bir kadın tavladık.
Osman'ı seçti kadın. O da, sırtımdan geçinmek istedi.
Kadını benim apartımana götürmeyi teklif etti.
Pazar.
Bugün mü? yarın mı? diye uyanış.
Hava kararmış. Yağmur var.
Ezan okunuyor. Hangi ezan? Hangi günün ya da gecenin yani?
Çıkınca dışarı, yine hangi gün olduğunu öğrenmesi güç.
Pazar akşamüstü, yatsı ezanıymış okunan.
Bulvar kafede 8 den 10 a kadar konuşan bir kadın, (Erkek gibi kollarını sallıyarak) diyor ki: "Konuşmayı sevmem".

18 Kasım / Pazartesi

Bir pazar daha atlattım. Çok pazarzede olmadan.
Geçmiş olsun. Ama ne için, ne yaptığımı tam bilmiyorum.

Artık eski sevgilimi de aramıyor, yokluğunu hissetmiyorum.
Hasan'ı da öyle. Ne yaparlarsa yapsınlar. Aptal ve paranoid annesi, oğluna leke kondurmasın. Hastaneye düşene kadar.
O zaman tabii ben oraya koşacağım. (Dün gece onun hastane arkadaşı Ateş'i gördüm. Meşgul olacağına söz verdi, ben de onu tedavi edeceğim. Çünkü bozuk.)

23 Kasım / Perşembe

No. 1 geldi. Merak etmiştim. Görünmedi,
hasta mı acaba? diye. Haber yolladım. Geldi.
Ben kendim telefon etmiyeyim ya da geçen defa gibi, mektup yazmıyayım diye. Belki de ilişkimizi ortaya
çıkarırım diye korkmuş olacak.
Dudaktan öptürmedi. "Kimse seni saymıyor.
Hasta gönderirler mi sana, sarhoşa?", dedi.
-Sarhoş muyum şimdi? -Hayır iyisin, ama her zaman sallanıyorsun. Boynun kırık, başın düşüyor.
-Bilmem neden, ne söylesen, ben seni seviyorum. Bilmem neden? Sen hiç sevemedin, ama nasıl seviştik 11 sene.
Her yerlerde. Kayıkta bile.
"Yap beni derdin" sevişirken de "Oh olsun! Aptallar!", derdin,
yalan mı?
-Keşke daha münasip yerlerde yapsaydık.
Sonra benden number one diye bahsetme.
istemiyorum.
-Adını söylemiyorum ki. Aramızdaki olan biteni,
sade iki kişi biliyor.
-Yaklaşma, istemiyorum. Kocamla da yatmıyorum artık.
-Sahi bir defa telefonda söylemiştin.
Doğru laftı. "İkimizin kullandığımız alet
bozuldu", demiştin.

24 Kasım

Hasan bana görünmüyor. Bir halt ediyordur.
Çakacağımı bilir.
Annesi, hala üstüne kondurtmaz.

"Oğlum" der.
İğneye başladı galiba. İş buluyoruz, ilgilenmiyor.
Hep Arhan'ı arıyor. 2 gün önce benim apartımana
girmiş, ya da girmişler. Enjektörü almış.
Kuş ölüsünü aşağıya atmışlar.
Çok kötü. Anlıyorum.
Birşey yapma niye yolunu bulamıyorum?

25 Kasım

-Ne yapıyorsun?
-Ne mi yapıyorum? Hiç! Şiir.
-Büyük şair oldum galiba.
Sıkışıyorum. Kalçam ağrıyor.
Sol adımı atarken, kalça mafsalı
çok acıyor. Aksatıyor beni.
Dans ederken hiç ağrı yok.
Yürümek zor. Nedendir?

Nowhere to go
Nothing to do.
As usual.(1)

27 Kasım

Kırılıyor her tarafım, kaç gündür.
Yatağa mıhlandım. Kırılmışım bir kere,
düzeltmeye gelen yok. Enver ve Nazan'dan
başka. Onlar da ellerinden geleni yapıyorlar.
Bir de Edna var, who cares for me.
Nobody else.(2)

28 Kasım / Cuma

Hastayım.

1) Gidecek bir yer, yapacak bir şey yok. Her zamanki gibi.
2) ...beni düşünen. Başka kimse yok.

Ama ölmiye niyetim yok.
Ne mi hastalığım?
Bir sürü...
Hepsi doğru. 32 senelik doktorum,
teşhiste yanılmam:
İç hastalıkları uzmanı,
verem eksperi,
ruh hekimiyim.
Kimse elimde ölmedi.
Kimseyi de bozmadım.
Bir defa da, bir ölüyü dirilttim.
(Tarabya'da)

*

İşte hastalıklarım (7 çeşit):
1- Aorta yetmezliği (Prof. Muzaffer Esat).
2- Hipertansiyon (arada bir).
3- Karaciğer yetmezliği (Cerrahpaşa'da Prof. Nejat).
4- Akciğer tüberkülozu (Fibröz) Solda Bronşektazıyla (Raporlu).
5- Cerebral Spondylarthouses (röntgenle belli).
6- Şizoid tip Depresyon -bir cins melankoli-.
7- Psikopat (tam manasıyla). Yüksek zeka ve çekicilik.

Esas Hastalık: Melankoli.
Depresyon.
Bu da maddi ve manevi
kayıplarla artar ve gelişir,
sonunda intihar görülür
çoğunlukla.
Kayıplarım çok oldu.

Sevdiğim ve güvendiğim insanlar (ölmüş ya da yaşayan):
Babam (+++)
Ahmet Hamdi (++)
Sait Faik (++)

Kadınlarım:	Erkekler:
Sakibe (+)	Hasan (++++)
Fazıla (++)	Nejat (+)

Mahi (++) Safder (++)
Korin (+)
Nevin (+)
Sabahat (++)
Nesrin (+++)
Lily (+)
Belkıs (++)
Füsun (+++++)
Fügen (+++)

Erkeklerden 7

14

Kadınlardan 25 puan kayıp

Mal ve mülkler
2 kat
2 oto
1 fotoğraf makinası
6 kat elbise
2 palto
1 dantel
plaklar

Van Kitabı
Kısa Lodos Hikayeleri
Orda Vardın Hikayeleri

*

Kadın erkek
genç, ihtiyar
Burda yaşıyan kime baksam
gözlerim yaşarıyor.

28 Kasım 1969'da yazmışım, elime geçti.
Akşam üstü, telefon etti.
- Hava soğumuş, dedi. Ve, beni yıkanmaktan affetti.

Ne lazımsa almış, onlarla geldi.
Seviştik. Alıştığımız gibi.
"Benim seni sevdiğimden, daha çok seviyorsun.
Beni aştın.", dedi.

*

Bunların arkasından yazmışım:
"Dün gece, rüyamda cildim dökülmüştü.
Bir hastalıktan. Birileri gelip koskoca cilt
parçalarımı topladılar. Kumaş gibi, parçalar.
(Onun için; beni daha çok beğensin, diye.
Cildim bile değişsin istiyor olacaktım.)
Dişlerimi de beğenmezdi. Bakımsız diye.
Rüyada, dişlerimi, kendi elimle, birer birer söküp,
Dr. Nejadın önüne koydum. Ona inanç, saygısı vardı.
Rüyada, bıyıksız, sakalsızdım.
Dişsiz de kalınca, dudaklarım içeri çökmüştü.
- Eyvah! Sevgilim benden iğrenecek! dedim."

Sabahtan beri eğil kalk. Müthiş yoruldum.
Resimlere bakmıyor bile.
Ben, yatağa uzanmışım. Üstüne.
10 dakika kadar hem konuşup, hem de susuyorum ben.
Kocasıyla buluşacakmış. Kalkıyor.
Yine, yanaklarından öpüyorum.
-Canım, benim sevgilim.
Number one diyorsam 2, 3 numaralar var diye değil.
Enver de bir numaralı insanım, benim için.
Duymamış gibi, arkasını dönmeden,
dargın, merdivenlerden iniyor.
"Yaş dönümü melankolisi" olacak.
Üstüme alınmıyorum. Bu durgun, düşünceli,
kasvetli halini.
Birkaç ay evvel, telefonda:
"-İkimizin kullandığı alet bozuldu", dememiş miydi?
Ne ise geldi ya. Beni görmiye.
-Pazartesi uğrarım, dedi, giderken.
-Gel canım. Bana görün yeter, dedim.
Başka birşey beklemediğimi, sevişmek için

saldırmıyacağımı anlasın diye.
Geliyor, beni düşünüyor. Nasıl yaşadığımı,
(pis miyim, sürünüyor muyum) görmek istiyor.
Bir de gelmiyecek olursa kızarım da, mektup yazarım,
11 senelik münasebetimiz ortaya çıkar diye
korku ve telaş içinde olduğu için, haftada bir
gelip görüyor.
Ya yorgunsun, diyor
ya da kokuyorsun. Dişlerinin içi.

29 Kasım

Paçavralar giyinip piyasaya çıkılır mı?
Ölmek istemiyorum yoksa.
7 hastalığımın en azgını melankoli.
Kayıpların hastalığı. İnsan sevgisi ve mal kayıbı.
Dayanıyorum.

30 Kasım / Perşembe

Geçen perşembe beni nasıl bozmuştu.
Yazdım.
Bugün telefonda sesi, eskisinden daha da
parlaktı. Yarın öğleden sonra buluşuruz.
Evi bırakmayacaksın, dedi.
Demek benden vazgeçmiyor.
O olursa, ben de ona göre olurum.
Boşlukta değil.
Yeniden başlarım.
Aybaşı, para verir, borcuna mahsup,
diye kaptan Nevzat'ı aradım.
Nafile telefonu kapattılar.
Yoksa, hiç olmazsa paltomu alırdım.
Temiz bir kılık olurdu.
Nihat'ta amma dostmuş?
Yoksa, paltoyu sattı mı?
500 lira dikiş parası, çok.

1 Aralık / Cuma

Geldi.
Bekleyişimi yazmıştım. Şiirdi.
Okudu. Anlamadı.
- Keşke sana rastlamasaydım. Bana yük oldun, dedi.
- Kritik etti. - Ben de kendini söyledim.
- Geriledim, dedi. - Hayır, durmadım, ileri gittim.
Çekemiyorlar. Ben de dilimi tutamıyorum.

*

Öptürmüyor.
No. 1 diyorum, iyi ki varsın,
sana karşı sorumluyum.
Bir de Enver'e yardım etmem lazım.
Lokantaya gitmeyeceğim.
Gelirim buna yeter.
2,5 saat oturdu. Konuştuk,
karşılıklı. Para bıraktı.
Çaldırma, dedi.

1 Aralık / Cuma

Geçen perşembe. Berbat edildim.
Saat 2'de gelecekmiş. Ne güzel! Cânım.
Geldi. 4 .30'a kadar açık konuştu.
"Keşke bana rastlamasaymış", dedi.
Zeynep hanıma 1400 lira verdim.
Barıştık. Çok nazik kadın.
Kocasının resmini gördüm. 4 senedir ilk defa.
Tanır gibiyim. Yakışıklı.

2 Aralık

Orda yaşamak
zorundaydı.

Ezan sesiyle,
anladı.
Kolay mıydı?
Ölmek de kolay mı?

*

Nerye gider bütün bulutlar?
Nerye gider, geçmişlerim?
Kalır izlerinde.
Neden arkada
Gidişin uzun pişmanlığı,
Ayrılışın?

3 Aralık / Pazar

Sevebilmek (çok rastlanmaz).
Nazan beni, içi titreyerek seviyor.
Enver de çok seviyor. Fü. de sahiden seviyor.
Başkası yok. Edna da bağlı bana. (Beni dert ediniyorlar)
Kolay değil, sevebilmek. Ha varmışsın, ha yokmuşsun?
Ya da, nerden çıktın? Hepsi bir. Çoğu kimseler için. Akraba, anababa, dost, arkadaş.
Dert bile olsan, seni tasa ediyor sevebilen insan.
Zengin insan, fıkaradan değil.

3 Aralık / Pazar

Burda yaşamak zorundayım. Şaka değil.
Pazar sabahı. İstanbul'un gökyüzü güneş dolu.
Pırıl pırıl. Rengârenk.
Sabahın sekizinde bir alay insan Dolmabahçe stadına
akın ediyor. Galatasaray-Fenerbahçe maçına. Stadyumun kapısında mahşer kalabalık. İngilizlerin icadı, ayak topu
ya da (soccer) oynanıyormuş gibi İstanbul'da, Türkiye'de.
Oysaki, oynanan, yangın yerlerindeki top oyunu.
Kadıköy vapur iskelesi karşısındaki eczane, nöbetçi eczaneyi bildiriyor. "Fügen Eczanesi", Galata, Eski Gümrük sokağı.
İsme takılıyorum. Fügen'in babası eczacı. Belki eczaneye

kızının ismini koymuştur. Soruşturuyorum 1 saat. Sokağı bilen yok.
Hava çok güzel. Dinlenmek için, resim de yaparım diye "Liman Kafeterya"ya gidiyorum. Asansör işlemiyor. 2 kat çıkıyorum. Kafeterya kapalı. Aşağıda yazmamışlar, kapalı olduğunu.
Rıhtımda lahmacun ve başka yemek satan bir kafeteryanın ikinci katı içimi çekiyor. Gittim. Merdivenlerden çıktım. Garson'dan tarife istedim. Ne var, kaç para? diye. Tarife yok. Kıymalı börek kaç para? Ne garson, ne de kasada oturan adam bilmiyorlar.
-Ya param yetmezse?
-Canın sağolsun.
-Haydi eyvallah. Burda kalamam, diyor, çıkıyorum.
Daha bakalım neler getirecek bu parlak pazar günü?

Osman, Hasan'a gitmiş. Uyur gibi yapmış. Hasan'ın damarına nasıl iğne yaptığını (benim de görmüş olduğum gibi)
bütün teferruatiyle anlatıyor. Anası nasıl farkında olmak istemiyor. Oğlan'a (500) lira vermiş. Bilmem ne alsın diye.
Halbuki Hasan, evden çıkmıyor. Kolları iğne delikleri içinde. Sesi duyulmuyor konuşurken. Yüzü erimiş.
Osman: "İş buluyoruz, çalışsın", diyor.
Annesi (Allah kahretsin, ölsün de Hasan mirasına konsun):
-Olmaz. Öyle işlerde çalışır mı oğlum? Yüksek kimya okulundaydı. Yine oraya gidecek. (Yani, gelecek okul devresi)
Ben biliyorum olanları. Hasan da onun için, bana görünmüyor. Ama, hiçbirşey yapamıyor, kendi içime kapanıyorum. Bir defa parasızlıktan, sonra seven bir kadının eksikliği.
Kimsenin ölümünü istemem ve düşünmedim, ama üç insanın kurtulması için, iki insanın ölmesi, yerinde olur.
Ben, O, ve Hasan'ın kurtulmamız için benim eski karımla, onun zengin kocasının ölmeleri iyi olur. (Tövbe, tövbe)
Refaha, bağımsızlığa kavuşuruz. Bütün dertlere çare bulunur o zaman.

7 Aralık / Perşembe

Duvarları resimlerimle kapladım.
Telefon etti. Yarın 3'te geliyor. Kötü.
-Gözlerim yollarda, bekliyorum, dedim.

-Gözlerin yollarda olmasın. Geleceğim, dedi.
Edna'ya gidiyorum. Onu temsil etmeyi teklif edeceğim, fabrikada. Früstrasyondan kurtulsun.

7 Aralık / Perşembe

Bekledim. 3'de gelecekti. Biraz geç geldi. Açık renk, zevksiz bir elbiseyle. Asık yüzlü. Kapıyı açık bırakmıştım, yine de kapıyı vurup geldi. Ne olur ne olmaz! Gittim. Sarıldım. Yanaklarından öptüm. Dudaklarından öptürmüyor, birkaç aydır. Ön odaya, yazıhaneye girdi. "Burda oturalım", dedi. Yatağa girip sevişmiyeceğini anlatmış oldu.
-Burası pis, dedim. Yatak odası ve atölyeden arka odaya gittik. Koltuğun tozunu alıp oturdu.
-Ne var, ne yok, dedim.
-Hiç, dedi.
-Yorgun yüzün, uyumadın mı? dedi.
-Hayır. Çakı gibiyim. Ama, görüyorsun bütün resimlerim yerlerde. Duvarı boyayana kadar, delikler kapansın diye resimleri yapıştırıyorum.

Anna Karenina
Aimait
Elle pressa son fils sur son coeur.
Et s'en alla
Elle ne pouvait plus rater
Quand elle sentit
ne plus être aimée
elle se tua
sur les rails de chemin de fer.
Elle fut la femme unique
qui connut l'amour.
Elle était belle
la plus belle des belles
unique
incroyable
Anna Carenina[1]

1) Anna Karenina / Seviyordu / Çocuğunu göğsüne bastırdı / Ve gitti / Artık kaçıramazdı / Artık sevilmediğini / hissettiğinde / intihar etti / raylar üzerinde / Aşkı bilen / tek kadın oldu / Güzeldi / güzellerin en güzeli / benzersiz / inanılmaz / Anna Karenina.

8 Aralık / Cuma

Onu sahiden sevmiştim.
Yarı yolun yarısında kaldı.
Öpüşemiyor artık.
Çok acı şey kadınlık serüveni.

9 Aralık

Günlük devam ediyor. Rüya değil, dosdoğru gerçek:

28.1.1969 Cuma akşamüstü güvercinler girmiş odama. Cam açıktı. Tüylerini bırakmışlar. Güvercinler, burayı bellemişler. Camı açık buldular mı, ben de yatıyorsam, pencereden girerler. Ben, uyur gibi, hiç kımıldamam. Aralarında konuşurlar, kalın sesleriyle. Bir çift erkek ve dişi, bazan da iki çift, koltuğun, masanın üzerinde, ya da yerde, kovalamaca oynar ve sonunda erkek kuş, dişinin üstüne biner, ensesine gagasını yapıştırır ve becerir. Dişi kuş ta istiyor mu? Zorlanmış ta ondan mı? Teslim olur. Erkek onu becerirken, hem canı acıyormuş, hem de keyif alıyormuş gibi, kalın, ince sesler çıkarır, çiftleşirler. Sonra, açık pencereden uçup giderler. Böyle bir çiftleşmeden sonra odanın şurasında, burasında bir alay tüy kalır. Bir de kalınca, bir beyaz tüy, sigara tablasına saplanıp kalmıştı, dimdik. Bayrak gibi, böyle şey olur mu? Olmuştu işte. Odaya birisi girip te, o tüyü sigara tablasına dikine yapıştırmış olamazdı. Kapı, kasa anahtarı örneği bir anahtarla kilitlenmişti. (O anahtarı benden önceki kiracı, dul bir rum kadını, katına hırsız girip te soyulduktan sonra yaptırmış.) Oraya döndüğünde kapıyı anahtarla açmıştım. Çiftleşen kuşlar, sanki tutkalla gibi, el boyunda beyaz bir tüyü sigara tablasına dimdik yapıştırmıştılar. Bu, rüya falan değildi. Tablayı olduğu gibi saklamış, gelen gidene göstermiştim. O günkü yazı devam ediyor:

"Cennet varmış dünyada
Cehennemde yaşamışız."

Madem ki kapıldım, içimden geçenleri yazıp ta, boşalmıya, bugünkü 9 Decembre 1972, cumartesi günü, öğleden sonra, şehir bahçesinin mutfak dediğimiz, büfeyle lokanta arası gazinosunda, açık havada, bir masa çıkarttırıp, tezgahımı oraya kurmuş, 1969'da yazdığım günlüğün kuşlardan söz eden laflarını, bugünkü duygularım

rım ve o zamandır birikmiş bilgilerimle yazmadan edemeyeceğim. Acele bir işim de yok! Haydi, öyleyse.

10 Aralık

Kim benim eşim ve dostum olabilir
ve olacak ki? Kimbilir?
Yeryüzünde öyle bir şey olur mu zaten?
Kimbilir?
Who can and will be my pale?
I Wonder.
May such a think happens on the earth?
I wonder.

11 Aralık

Her yerde, herkes.

12 Aralık

Vapur iskelesi. Turnikeye girmiş adamı, bilet memuru geri çeviriyor "Git, jöton al!", diyor. Adam bir lira yerine 10 kuruş vermiş. 10 yolcu geri geri çekiliyor. Düdük ötüyor. Vapur kalkıyor. Ondan sonraki vapur, küçük bir gemiymiş. İskele memuru "Doldu!" diye kapıları kapatıp, düdüğünü öttürüyor. Yolcuların çoğu iki vapur geri kalmış oluyor. Lodos fırtınası da var. Belki hepsi binseydiler ufak gemiye, ertesi günkü gazeteler bir faciayı yazacaktı. Kaç kişi öldü, diye.

12 Aralık

Kendini öldürmemek çok zor. Ne kadın, ne para, kurtaramaz, bazan, insanı. Herşeyleri, apaydınlık görerek yaşamışsa:
bir yere gelince ölünür.
İçteki sevgiler, kurtarıyor, yaşantıyı sürdürüyor, yoksa...
(Kendimden bıktım.)
Lokantamsı bir yerde, bağırarak konuşuyor, kumar oynuyorlar.

Radyoyu açıyorsun, aşağılık, ağlamaklı müzik. İç açacak birşey yok. Number One'ın içi sönmüş. Oğlan, damarlarına iğne yapıyor, görünmüyor. Korkunç yalnızlık. Çaresi yok. Neden ölmüyor insan? Karılar da kazık atıyorlar. Geleceğim, diyor, gelmiyorlar.
Dar kafalı garsonlar alaya alıyorlar.
Konuşmaları duymamak için radyoyu açmak daha berbat.

Hiç birşey olmasa bile.
Öylesine bıktım ki kendimden. Kendimi bitirmiş gibiyim. Yaşantım kalmamış.

A sudden sadness,
invaved my soul.[1]

Öyle sarsılmışım ki.
Nasıl ayakta durduğumu, ben bile
bilmiyorum.
Mafsallarıma kum birikmiş gibi.
İçimi titreten iki insan da eksilince
hayatımdan (Bu ne biçim şiir. Sadece iç hasreti. Ruh veremi. Bu yüzden insanlar içine çıkamıyorum. Kırk yıllık arkadaşlarımı görmez oldum. Onlar da beni unuttular ya.
Ölenler var. Kalanlar da ölmüşler gibi.
Ne güzel bilanço.)

13 Aralık / Çarşamba

İşte ben, bugün, dosdoğru.
Sıkar ama. Ben bıkmışım benden.
Ama, karı gibi istemeyince, yaşamak olmuyor, kendini.
Onun için, ölene kadar beraber, yaşıyacak gibiyiz.
Başka türlü olur muydu? İster usan, ister bık, ister patla. Nefret et. Kendini yaşıyacaksın. Sahiden kendini yaşıyorsan. Yoksa uluorta, herkesler gibi kalıplarda yaşamak ta vardır çoğunlukla ve öyle kalıplara girmiş olanlar, hep aynı konuşurlar: Ben, ben, ben, diyerek.
Hava karanlık bu çarşamba günü. Öylesine ki ilk defa saati tahmin edemedim. Üç sanarken beş buçuk olmuş.
Enver'e telefon edemedim.

1) Ani bir hüzün / ruhumu kapladı.

Saat kaçtı yine benden. Akşamüstü sanıyordum. Sekiz buçukmuş. Yapayalnızım. Lokantada bir ben, kendi kendimle ne yapacağım? Ölmek te istemiyorum. Pangaltı'dayım. Leyla'ya uğrayayım dedim. Ayağım gitmedi. Piç gibi kaldım, sokaklarda! Yapayalnız. Korkunç. Veremden, kanserden ölmez de yalnızlıktan ölür insan. Yollarda çişi gelmek de neden?
Ne biçim rahatsızlık!

13 Aralık / Çarşamba

Saati biliyorum sözde. Karanlık bir gün. Öyle ezanıyla uyanmışım. Telefonlar işlemiyor. Şehir gazinosunda aptesthane yok. Otağ' a gelip aptest ediyorum. Enver'le haberleşmem lazım. Saat benden kaçmış. Soruyorum.
Beş buçuk. Ben de hava amma da karardı, diyordum.
Bahçeye telefon ediyorum faydasız.

(Neşe) Lokantasına gidiyorum. Herkes bağırarak konuşuyor. Cep radyomu götürmüştüm. Kulağıma yapıştırınca zor duyuyorum. Hepsi sağır olacak bir masada adamın biri konuşuyor: -Sikimin tepesi, diye. Halbuki ufacık yerde iki kadın da var. Acaba sikinin tepesi nasıldır? Vay canına. Bıyıklı, gözlerinin altı şiş, göbekli bir adam. Ne diye sikimin tepesi, diye haykırıyor?

14 Aralık / Perşembe

Bugün ne yapacağım. Bir güzel hareketle başladı gün, ufacık bir dansöz, giderken gelip benimle öpüştü. Tanışıklığımız yoktu. İçinden geleni yaptı. Çok güzeldi. Kendisi oluşu.
11 senelik sevgili çarşamba sabahı geleceğim demişti. Sonra, Perşembe saat 11-12 arası demiş. Gelmedi. Gelse, hazırlanmıştım, yapmıya. Son zamanlarda geliyor da dudağından öptürmüyordu.
Artık o kadar sevmiyor, aramıyorum galiba. Bana yardımları oldu. Ama (şantaj yaparım diye korktuğundan mı? Kimbilir?
İçinde eskidenki kendini kaptırış yok. (Yaş dönümü) olsa gerek.

Senin gözün aydın olsun
Bugün ömür tazelendi

(Türkü)

16 Aralık

Tam yalnız. Ne arıyan ne soran var. Yalnızlıktan hastayım. Grip değil. Her tarafım kırılmış, sızlıyor. Nasıl dayanılır? Çarpılmışım. Hasan bir aydır gözükmüyor. Sevgilimden birşey beklemiyorum. Artık aramıyorum da.

16 Aralık

Perişanım. Tutunacak bir insanım yok. Hasan aramaz, sevgilimi artık sevmez oldum. Kaybettim. Hastam, hakaret ediyor. Onun ihtiyacı kabul edilmek, ne hissederse etsin. Ama, ben tam forlorn (unutulmuş, atılmış, tam yalnız). Dayanacağım ama çok zor. Deli gibiyim. Kafamın içi, bilhassa hislerim çok sakat. (Tam yalnız) düşünmekten bıktım. Korkunç birşey.
For a longtime, always about to commit suicide (like right now, having taken the ferry to go to Galata from Kadıköy)[1]
Vapurun makinesi bir tempo tutturmuş, ingilizce:
Doing nothing!

Expecting nothing
Expecting nothing
" "
" "
Expecting nothing[2]

18 Aralık

Affetsinler, beni seven ve yaşamamı isteyenler.
Enver, Nazan ve bilmem kim? (İyi ki Cihat da çıkıp geldi, meyhaneye.)

*

1) Uzun zamandır her an intihar etmek üzereyim (şimdiki gibi, Kadıköy'den Galata'ya giden vapurda).
2) Hiçbir şey yapmıyorum! Hiçbir şey beklemiyorum.

Of be! Nem kalmış. Saat gitmiş. Rehinde. Otomobil, iki kat satılmış. 6 kat elbise, daktilo makinesi ve daha neler çalınmış. Billie Holiday'in plağı da gitmiş. "Kısa Lodos Hikayeleri" kitabımdan bende bir taneydi.
Nasıl yaşıyorum? Akıl almıyor. Sevdiğim oğlum, Hasan,
1 aydır görünmüyor. 1 Numaralı sevgilim benden kaçıyor.

19 Aralık

Salı günü bitmiş galiba!
Akşam ezanıyla uyandım. Ne günüdür, dün mü, bugün mü, yarın mı? Midem bulanmıyor ama kendimi kusmak geliyor içimden. Bütün miskin müziklerle beraber. Teypten inildiyen hafif batı müziği örnekleri, şimdi lokantada. Berbat. Bereket, benim küçük radyoda, il radyosu seçme parçalar çalıyor.
(Sümüklü bir kız bile yok yanımda. Yan masada konuşan gibi.)
Dün gece Renata'yla 8 defa kucaklaşıp öpüştük. İçten gelerek. Sonra, bir alay rüya gördüm. Ve kadınları sildim listemden. Fü. Kor. Füğ. Gül. Lil.'le seviştim, 18 saat kadar. Ve bitti... Yorgun da değilim. Ama neden boynum bükük?
Başım öne düşüyor? Gözlerim ağlamış gibi çapaklı?

20-24 Aralık

Edna'ya gidemedim.
Suadiye'de günde 20 saat korkulu rüyayla uyku.
Salı günü Edna'ya gittim. Suadiye'ye naklettiği sene:
- Benimle evlenir misin? demiş.
Ben de: "Tekrar evlenmiye niyetim yok", demişim.
(F. vardı hayatımda) O da bütün falsolardan kendiniz suçlusunuz derdi ve bunu ödüyor ya! Bütün kadınlar gibi (o kadar zengin olan) Edna da:
-Bir işiniz olsa evlenirdim, demesin mi?

1973

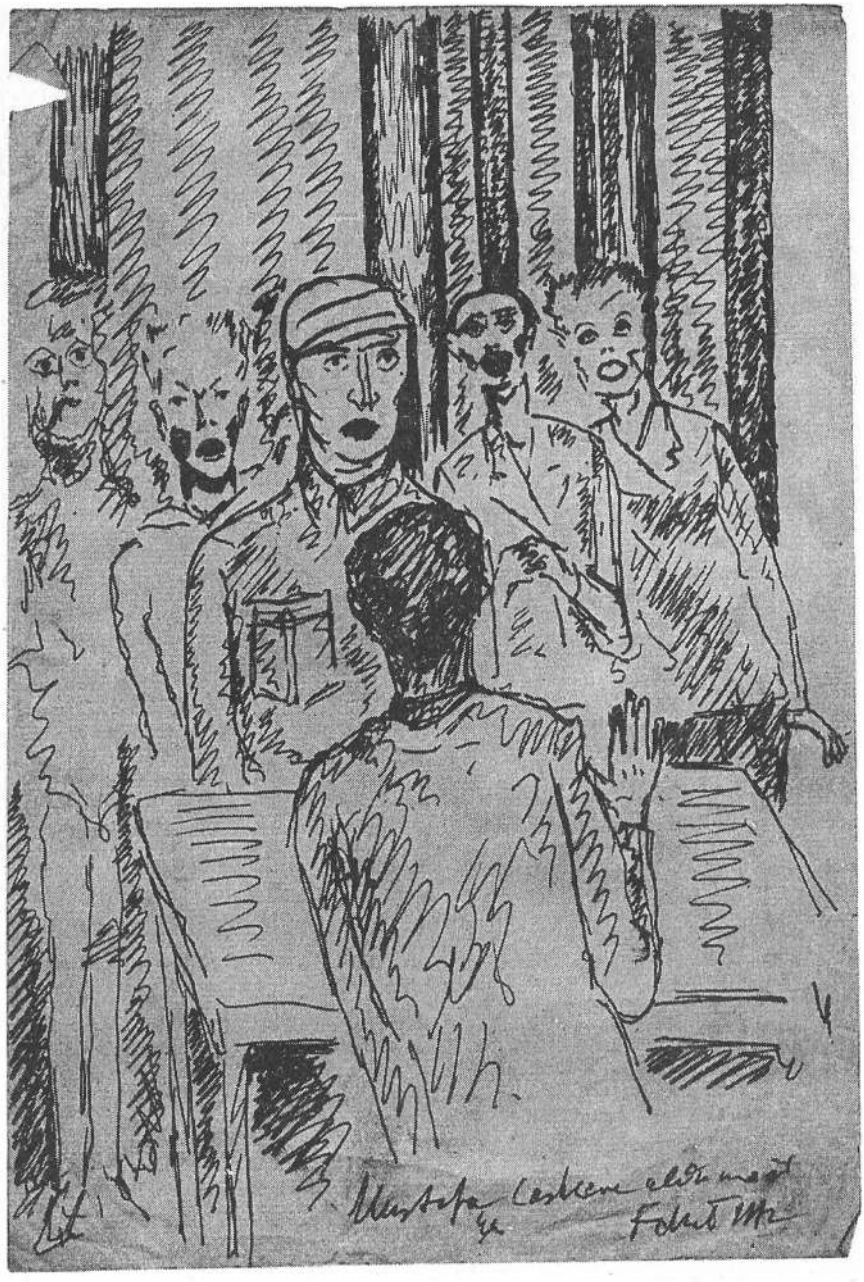

2 Ocak / Salı

Edna bozuk. Yazdıklarına pişman. Bana, yalancı, hilekâr, para gözlü; pis, ihtiyar, içkici, kötü psikiyatr diye yazmış bulundu. Hayır! Diyemez. Bu yüzden, yani, saldırgan (agresif) tabiatından örnek, vesika vermiş oluyor.
-Neden bana, yaz, ne aklından geçerse, dediniz?
-Rahatla, diye. İçine kapanma, kendini anla ve kabul et. Ben tabii, fazla saldırışa içerledim. Ama, sen neysen öyle kabul ediyorum. Kusursuz insan olur mu? Şimdi anlaşalım. Aramızda gizli kalmasın. Neden, o son yazında bana bu kadar saldırıyorsun?
-Suzan'ın davranışı, beni çok sarstı.
-Bilmiyor muyum? Neden bana saldırdın?
-Rüyada yaşar gibisin. Üstüne, başına bakmıyorsun. Pissin. Kaç yıldır dişlerini yaptırmadın. Temiz bir elbisen yok. Çaldılar, diye uyduruyorsun. Türk erkeğisin. İçiyorsun. Yemiyorsun. Gizella da gördü. Bazan uyukluyorsun. Bütün işin içmek, sonra gidip karılarla dansetmek. Sana nasıl güvenilir? Ah, burdan bir gidebilsem.
-Gidebilirsin artık. Ben seninle iftihar ediyorum. Yeniden doğmuş gibisin. Sat nen varsa, git memleketine.

Bütün kadın arkadaşlarım, sevgilileri, eski karım, sonra erkek arkadaşlar, dost sandıklarım, hep kılık kıyafet, para durumu, mazbut hayat, itibar, görünüş, derli topluluk, sosyal duruma ayak uyduruş, herkesler gibi olmak üzerinde duruyorlar.
-Ben de hep kendim gibi kalıyorum. Değişip, uygunlaşamıyorum. Ziyanım çok.

2 Ocak

Hava pırıl pırıl.
Tophane'deyim. Arsada çocuklar oynuyor.
Kılıç Ali Paşa Camisi'ni çiziyorum.
Bakkaldan konyak aldım. "Ne güzel hava!", dedim.
-İnsanı bok eder, bu hava, dedi.
Kestane fişeği yokmuş.
-Boğaz Kesende! dedi.
Bir kurufasulye, bir köfte, 475 kuruşa yedim.
Yılbaşına Hasan'la beraber girdik. Çok iyi buldum.

Annesi 50000 lira borç almış. Hizmetçiyi savmış.
Ayda 600 liraymış. "Yemek iyi pişiremiyor", diyor Hasan.
Ev temizliği için de herhalde gündelikçi tutacak.
Oğlan, iş arıyormuş. Sinema işinde çalışmak istiyor.
(Yol göstermeli).
Edna, beni aramazsa, gitmiyeceğim, dilenci değilim, anlasın.
Kapıcı Mehmet, beni anladı galiba. Sevgiyle bakışıyoruz.
-Senin arkadaşın Hasan aradı, dedi.
Sabah, o işe gider, ben eve dönerken.
Çenesini okşadım.
Enver, çile çekiyor. Melike ayrılmış. İş arıyor.
Zindeyim. 8+4 = 12 saat uyudum. 4 saat dansettim.
Kadınlar balta oluyorlar.

3 Ocak / Çarşamba

Ne mi yapıyorum?
Hiç.
Ölüyorum.
Ne sen,
Ne o,
Ne başkası
Gelip kucaklasa,
Kurtaramaz,
Vakti geleni.
İşte nicedir,
Ölümümü yaşıyorum.
Ve bitiyor hikâye.
Sıktı artık.

Böyle güneşli bir günde
Ölümün işte
Tam zamanı.

EKLER
(tarihsiz)

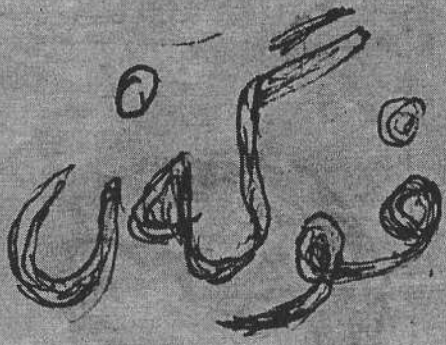

Comme vos espoirs: rien
comme vos religion: rien
comme vos arts: rien
comme vos hommes
politique: rien
comme vos amour: rien
ni dieu, ni maitre.

John Donne (1573-1631)

Break of Day

Stay. O Sweet. And do not rise.
The light that shines comes from
Thine eyes.
The day breakes not, it is my heart.
Because that you and I must part.

Stars, or else, my joys will die.
And perish in their infancy.

Kal. Canım benim. Ayağa kalkma.
Parıldayan ışık, gözlerinden geliyor.
Gün değil, benim kalbim karardı.
Senle benim ayrılmamız gerek te ondan.

Yıldızlar, ve daha neler, benim ışıklarım ölecekler.
Daha gelişmeden, yok olacaklar.

Sar'a (Epilepsi) (Büyük Hastalık)

Bir kadınla evlendi
Başka kuştu
Uymadılar.
Bir kadını sevdi
Ruhunu çalmışlardı
Aklıyla yaşıyordu.
Oysa eti sıcak,
Ne güzeldi.
Burun delikleri yandan ayrık
Üst dudağı alttakinden geniş
Memeli, muskalı, Rum güzeli.
Yaramadı.
Bir oğlu oldu.
Tıpkı kendisi.
Aynı hastalık çıktı onda.
Sar'a.
En yüksek hastalık
Kendine özel, çaresiz hastalık
Kendini kaybeder.
Ne yaptığını bilmez,
Hatırlamazdı,
Sar'a hastası
Adam öldürmek,
Kız bozmak
Yangın çıkarmak
Cinsel sapıklık
Alkol, esrar, afyon, eroin,
Ve başka maddeler alışkanlığı.
Hayvan kesme.
Cinsel saldırı
Yaşantıya, tam yabancı kalış.
Tam isyan
Dayanılmaz bir heyecan
Ve ondan kaçış.
Boşlukta: Bilmediği birşeyi arama.
Asıl kökü;
Tam yalnızlık duygusu,
Ve,

Dayanılmaz, çare bulunmaz,
can sıkıntısı.
Sar'a nöbetlerinde çarpılmalarım
Kendini kaybedişlerin denkleriydi. Çaresiz.

*

Ölü gözü
Kuşkanadı
Bataklık.
Ayıp kalkmış.
Maskaralık, alıp götürmüş.
Duygusuzluk içinde çırpınıyorlar
Ben seni seviyorum işte.
Yeryüzüne yatak serdim
Ölene kadar yaşamak istiyorum.
Neden, seni, istiyorum,
Yatağıma,
Sevgilim?

*

Lahmı acun
Eti Kâinat

*

Karanlık, yağmurlu, ve sümüklü, gripli, pazar günlerini Allah kahretsin. İnsana kadını aratıyor. Yeter, yeter! diye aranıp, sonra pişmanlık getireceğini bile bile aranan baş belâsı,
ve çile...
Burada böyle olur işte, çek babam çek.
Ve, kendine ağla.

*

Irkoutsk'tan sonra çok fazla
yavaşladık.
Yolculuk çok uzadı
Baykal gölünü dönen ilk
trendeydik
Lokomotofu bayraklar, çınğıraklarla
süslüydü.
Çarlık marşının dokunaklı
tonlarıyla yola başlıyorduk
Resim yapsaydım, çok kırmızı
çok sarı kullanırdım
Yalınlığının sonunu çizmek
için
Yol arkadaşlarım delirmiş
kan çıkmıştı başlarına
Yangın gibi hırıldayan Mogolistana
yaklaşırken tren yavaşlamıştı
Tekerler gıcırdayıp duruyorlar ve ben
acıklı bir dua dinler gibi
oluyordum.
Gördüm
uzakdoğudan dönen hayalet gibi
karanlık trenleri gördüm
Şimdi, arka lambaları
gibi o trenlerin arkalarında
gözüm.
Talga'da yüz bin yaralı
can veriyordu bakımsız
Krasnoiarsktaki hastaneleri gezdim
Kilok'ta büyük bir kalabalık
vardı. Askerler delirmişti

*

Ayrılık

Güneşli bir günde ayrılası geldi.
Orda doğmuş olduğunu ayıp sayıyordu.
Ve ayıbı sürdürmekten bıkmıştı.
Gidecekti.

Pırıl pırıl gökyüzünde, bütün renkler,
beyaz aydınlığı yaratırken gitmek,
tam gidiş olurdu.
Karanlık bir havada, öteye gitmek, kolaydı.
O, hiç bir zaman kolayına gitmemişti. Hiç birşeyin.
Üç kedisi, güneşli balkonda, zıplıyor,
hoplıyor, birbirlerinin üstüne atılıyordular.
Pusi, Arap ve Aslan. Üçü de erkek kedi.
Sanki, içlerinden biri dişiymiş gibi,
o onun, o ötekinin üstüne çıkıyordular.
Aslan'la Pusi bilmiyorlar, ayrılacağını,
bırakıp gideceğini. Ama Arap çakmış bile.
Arap, onun en yakını. Peynir yerken, gelip
yarısını ısırır. Diş fırçalarken diş macunundan yer.
Yıkanırken, gelip sırtını yalar.
Gideceğini anlamış. Omuzuna zıplıyor.
Yanağını öpüyor. Mırıldanıp,
dert döküyor. Gitmesin istiyor.
Anlatıyor. Adam da anlıyor ne dediğini.
Böyle, yaşamıya çağıran,
aydınlık bir günde bırakıp
öteye gidilirdi işte.
Her şeyleri apaydınlık görüverince.
Bu aydınlıkta yaşamıya dayanmak güçtü.
Çocuk, doğarken, sokakları, insanları
çıkmazları, başa gelenleri, böyle
bir aydınlıkta görse, dünyaya
gelmek ister miydi? Doğmaktan
vazgeçerdi, bu aydınlığa ermiş olsa.
Karanlık bir günde, herkes basıp gider. Kolaydır.
Yaşamıya çağıran böylesine ışıklı günde
gitmek güç isterdi.
(Ayrılırken: -Sahiden orda mıydım?
diye orayı yadırgıyordu adam.)
Yaşantılarının köşe başlarında, birbirisiyle
çarpışan sahici insanlar, yanarlar.
Birinin kaderi ötekini yakar.
Umutsuzluğu, pekmez kadar koyu kırmızı
yaşıyan, kime değse, onu içine alır
ve içinde yakar.

*

Ne duymak istiyor,
ne düşünmek.
Ne söylemek,
ne dinlemek.
Ne gülmek,
ne ağlamak.
Keşke,
doğmasaydı.

**

Tamtamla ayıldı
İçini haykırdı.
Gözü açıldı.
O gece!

Sevişme başladı:

Bacaklarımın arasında,
Bir balık gibi,
Yüzerdi
Güneş.

Neresine
dokunsam
ikimiz ıslanırdık

İçinden mırıldanma gibi şiirler:

I

Hadi cânım.
Üzme kendini..
O yalancı
Bu yalancı

Kendini yalanla
aldatanlar.
Yaşasınlar
Helâl olsun.
Sen üzme kendini
Sahici kendini
Üzme sen.

*

Geldi...
Eylül sonu...
Mayhoş...
Bütün izler silindi...
Kokular, unutuldu.
Gitti..
Gözlerim
Yollarda kaldı.

*

Çıkıp geldin
Gecenin içinden
Güneşi,
Getirdin.
Sevgilim.

*

Benim, içimde
ışık.
Senin,
için,
aydınlık..
Birleşince, içimizde
eridik.

*

Aşk,
Evet aşk.
Bacaklarımın arasına
Bir balık gibi
Yüzüyor. Güneş.

*

Ne aranıp
duruyorsun.
Yalnızlığın,
sana yeter.

*

Son Durak

Neyi bekliyorsun?

*

Sensizlik

Sevgiyle yaşıyan,
Sevgiden ölür.
İntihar etmede
Sırası gelince.
Sensizlikten.

*

Seni sevmiyorum, artık. Eksildim.
Ne kadar da, sevmiştim.
Sen vardın.
Şimdi ne oldun?
Ayıp mı etmişim, nedir?
Neden,
beni sevemedin?

Kadın oluşundan mı?
Bir, Anna Karenina sevdi.
Çok, ama, çok güzeldi,
Anna Karenina!

*

Sigaraya ithaf

Zehir de olsan
İnsanların ihaneti
Kadar acı değilsin.

*

Denizde de mi doğdun
En güzel sular
Neden ne oldu sana
İzin silindi
Ziyafetin sonunda
Neden?

*

-Baba insene şu bulutlardan, diyor oğlan.
-50 senedir ordayım, kolay mı?

*

Hazırdı paraşütcü.
Atla diyen olmadı.

*

Can sıkıntısından
boy attı.
ALOES

*

Öyle olsun istemiştik.
Öyle olup,
öyle kaldılar.

*

Yaşadığı şiiri hatırlamasa,
çoktan ölürdü,
LEFLEF
Adam yavrusu.

*

Haydii!
Güzel günler gelecekler.
Güzel gemiler,
Çok güzel günlerde gelecekler
Çok güzel kuşlar
Güzel günleri getirecek.

*

Zor gelir elbette
bu ayak oyunları,
alışmıyana.
Ölmek te kolay mı?

*

Bekleyiş ne uzun!
Hayat ne kısa!

*

Temiz adam dediler
Kandırmadı, kanmadı
Güzel adam dediler
Kendini aldatmadı.

Ama bir gün
Geldiler
Kediler
Namusunu yediler.

*

Keşke

Lambalarda yanan kuşlar yas
tutmasaydı,
ilk sevgilimin saçları temiz, tükrüğü
veremsiz, senin dişlerin tamam
olsaydı,
benim eksiğim olmasaydı
başka olurdu.

*

Dün yine seni andım bir tanem.
İnce bir yağmur yağıyordu.

*

Fazla değil sevilmek
Üzülme sen
Gönül yavrum benim
En güzel şarkım
Nasıl da gittin?

*

Babacığım
Baba günüm

EY, serin olsun soluğun,
Gebert o şeyi, ayağın acısın,
Tekmele
Vur tabanını yere.
Boşver, babacığım,

İçindeki aya
Nen varsa toparlansın.
Bırak ta toparlan
Bırak ta güneş parıldasın.
Ve bırakma beni ağlamıya.
Üfle üstüme
Serin bir nefesle üfle de
Beni kurtar,
Üfle çünkü, çünkü tutunamıyorum.
Ben gitmeden tut beni
Off, tatlı babacığım
Neden gittin?
Ve sonra uzaklaştın.
Seni artık göremiyorum.
Seni de alırım, demiştin
Ama bastın gittin.
Yok, ağlamıyacağım
babacığım
Döneceksin birgün,
Ve o zaman içimizi
boşaltıp ta rahatlarız.
Döneceksin, biliyorum,
sevgili babacığım.

*

Ne güzeldi;
serin, ıslak, mayhoş,
sende yaşamak.

*

Gelmeden gittin
Kendimle yalnız
içim çürüdü

EKLER
(tarihli)

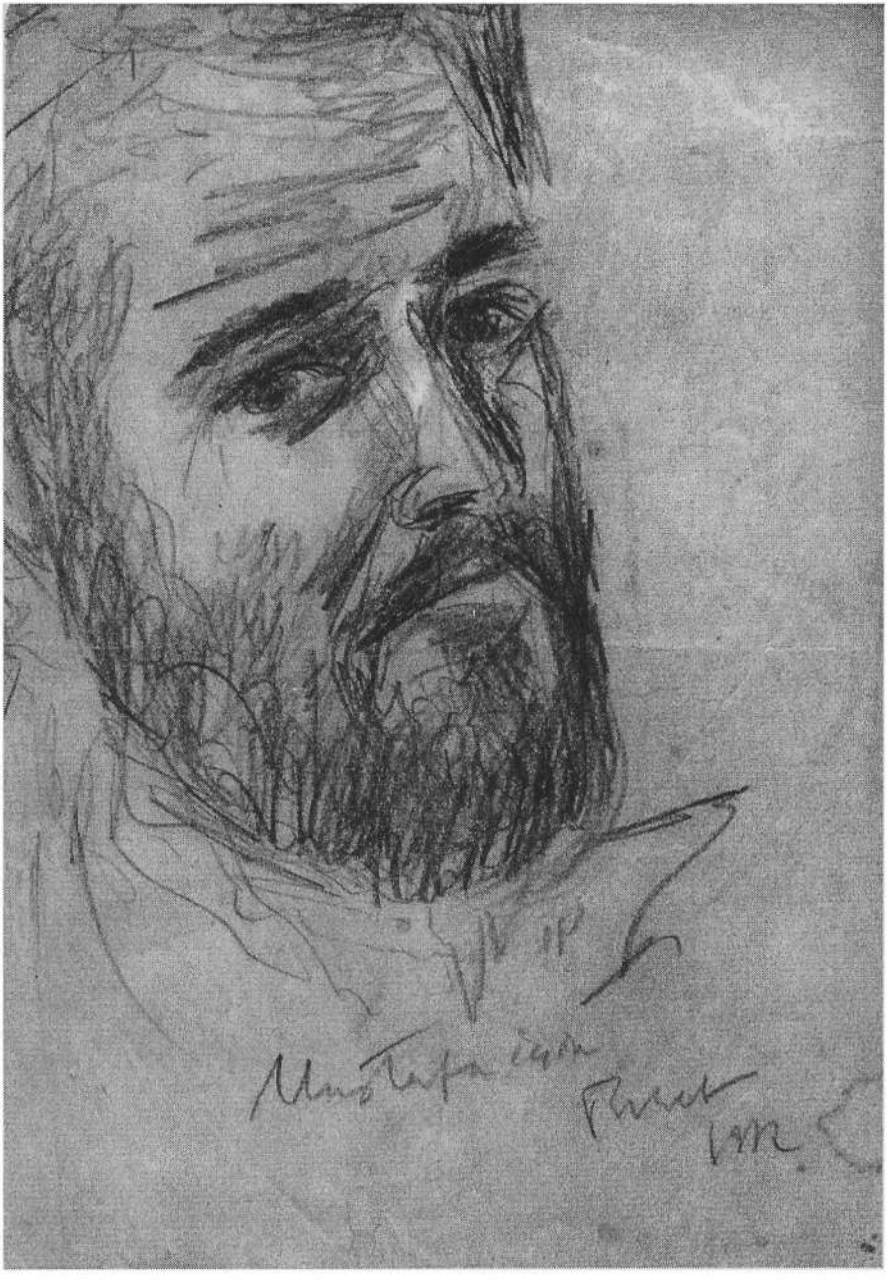

BİLANÇO[1]

(1971'e girerken)

"– NASILSIN?
"– NASIL MIYIM? BAKALIM!..
"FORD ZEPHYR ARABA GİTTİ.
ÜÇ GÜNEŞ GÖZLÜĞÜ GİTTİ.
İKİ RADYO GİTTİ.
İNGİLİZ ŞEMSİYESİ GİTTİ.
BİR NUMARALI SEVGİLİ DOKUZ YIL SONUNDA GİTTİ.
TWEET CAKET GİTTİ.
52 CHEVROLET GİTTİ.
ÇANTADA GETİRDİĞİM GÜZEL KEDİM (KEKLİK) GİTTİ.
21 YILLIK KARIM GİTTİ.
OKUMA GÖZLÜĞÜM GİTTİ.
AMERİKAN BAVULU GİTTİ.
56 OTOMATİK (MERCURY) ARABA GİTTİ.
ESKİ BURSA BIÇAĞI GİTTİ.
SİYAH PALTO GİTTİ.
SUSTALI İSPANYOL BIÇAĞI GİTTİ.
PHİLİPS TRAŞ MAKİNESİ GİTTİ.
SEVGİLİ, TEMİZ KADIN, (SISKA KEDİM) GİTTİ.
GÜLEREK GİTTİ. HEP .....* ÖLDÜM ARTIK ....* GİTTİ.
KİME, NE VERDİYSEM GİTTİ.
BİLLİE HOLİDAY'IN PLAKTAKİ SICAK SESİ GİTTİ.
(PLAJDAKİ ADAM), (PAZAR DÖNÜŞÜ), (YENİŞEHİR)
VE DAHA BAŞKA RESİMLERİM GİTTİLER.
KADIN PORTRELERİM GİTTİ.
ONUN RESMİ DE GİTTİ.
ÇOCUKLUK VE GENÇLİK RÜYALARIMIN OTURDUĞU,
O GÜZEL, BEYAZ KÖŞK; BAHÇEDEKİ ÇAMLAR
İNCİR AĞAÇLARI, AYVA AĞAÇLARI VE
ÇAVUŞ ÜZÜMÜ VEREN BAĞI İLE GİTTİLER.
BOZULMAMIŞ İNSAN: BİR SAİT FAİK GİTTİ.
ONUN GİBİ ORHAN VELİ DE GİTTİ.
AHMET HAMDİ, ASAF HÂLET, CAHİT SITKI,
VE KOCA NÂZIM HİKMET GİTTİLER

1) Dr. Fikret Urgüp'ün 1973 yazında, Taksim 'Mutfak'da, Mustafa Irgat'a verdiği el-yazıları.
* Okunamadı

(HEP EKSİLMİŞİM).
6 KAT ELBİSEM GİTTİ.
TÜKRÜĞÜ VEREMLİ İLK SEVGİLİM GİTTİ,
ASIL; EN SAHİCİSİ; BABAM GİTTİ.
3 TEMMUZ 1936'DA, KOMAYA GİRDİ.
GÖZÜNÜ AÇTI, "OĞLUM" DEDİ VE GİTTİ.
ADI BİLE KALMADI.
ADRES DEFTERİ GİTTİ.
PARA ÇANTASI GİTTİ.
KADINLIĞI ÖĞRETTİĞİM KADINLAR GİTTİLER.
ANTONİA DA GİTTİ.
DAKTİLO MAKİNESİ GİTTİ.
SENLER GİTTİNİZ.
ONLAR GİTTİLER.
GELMEDEN GİDENLER DE OLDU.
TAM 18 DİŞİM GİTTİ.
AYAKTIRNAKLARIM GİTTİLER.
DOST SANDIKLARIMIN ÇOĞU GİTTİLER.
BAŞIMDAKİ SAÇLAR GİTTİ.
CAZ PLAKLARIM GİTTİLER.
YUVARLAK MASA GİTTİ.
VİYANA İSKEMLELERİ GİTTİLER.
DOLARLAR, STERLİNLER, TÜRKPARALARI GİTTİ.
EN GÜZEL ÇAKMAKLAR GİTTİLER.
SU GEÇMEZ KOL SAATİ GİTTİ.
HASIR TAKIM GİTTİ.
(OROSPULUK) ÜZERİNDEKİ YAZIM GİTTİ.
(DOKTOR AZRAİL) HİKÂYEM GİTTİ.
KAHVERENGİ AYAKKABI GİTTİ.
YAĞLI BOYALAR GİTTİ.
PLAKLARDAKİ ŞARKILAR GİTTİLER.
MARİLYN MONROE GİTTİ. BİLLİE HOLİDAY GİTTİ.
GİDİŞLERİN ÇÖKÜNTÜSÜ,
İNSANI ÖLÜME, İNTİHARA SÜRÜKLER.
MONROE GİBİ KAZAYA KURBAN DA GİDİLİR.

*

AMA, İŞTE 1971'E GİRERKEN;
DANS EDİYORUM. HEM DE SAHİCİ. DANS EDİYORUM;

HER TARAFIM İŞLİYOR.
İÇİMDEKİ (İNSAN SEVGİSİ) KALDI,
PIRIL PIRIL
ZENGİNİM İŞTE....

*

NASILSIN?
(1973)

NASIL MIYIM?
HADIM, KÖR, YABANCI, SEVGİSİZ,
PARASIZ, TAMYALNIZ,
PARAM PARÇA...
BOĞAZ KÖPRÜSÜ, BENİM İÇİN YAPILMIŞ,
NE ZAMAN, KENDİMİ ATACAĞIM BİLEMİYORUM..
TRAFİKTE EZİLMEKTE VAR.
DUT DALINA, KENDİNİ ASMAK,
BİR DE; TIMARHANEDEN KAÇAN İMAM GİBİ.
BİR PAKET JİLET YUTUP; AYAKLARIMA
BİRER ÇEKİ TAŞI BAĞLAYIP; KENDİMİ
SARAYBURNU AKINTISINA ATMAK...
NASILSIN? DİYENLER
BAŞKA BİR YOLU VARSA SÖYLEYİN.
TABANCA, BIÇAK, DİNAMİT, ZEHİR?
NE BİLİYORSANIZ, SÖYLEYİN DE.
KENDİMİ YAVAŞ YAVAŞ ÖLDÜRMEKTEN
KURTARIN BENİ.

NASILSIN? DİYENLER.
ÇANLAR ÇALIYOR "VAKİT GELDİ DE GEÇTİ"

*

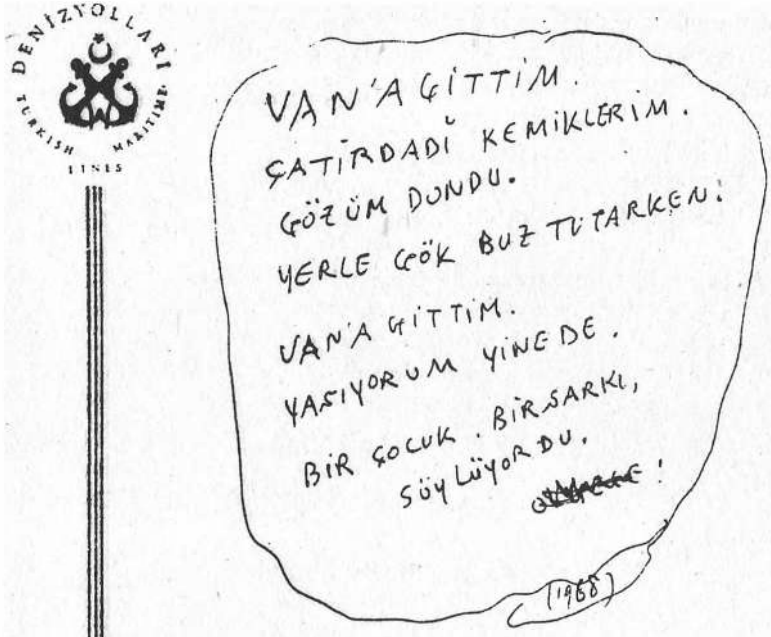

ÖLECEKSEM
BAŞKA TÜRLÜ GÖRMEKTEN,
BAŞKA TÜRLÜ DUYMAKTAN,
BAŞKA TÜRLÜ DÜŞÜNMEKTEN,
BAŞKA TÜRLÜ YAŞAMAKTAN,
ÖLECEĞİM
1972

KEŞKE,
LAMBALARDA YANAN KUŞLAR
YAS TUTMASAYDI.
KEŞKE,
SENİN İÇİN TEMİZ,
BEN LEKESİZ,
HERKESLER RAHAT OLSAYDILAR
BU GÜNEŞLİ GÜNDE....

LEYLA,
İçimden esti,
sana geldim..
Bir alay insan var.
Gülüyorsun, anlamıyorlar
inliyorsun, anlamıyorlar
ağlıyorsun anlamıyorlar.
Bir alay insan var:.
Seni bulsam da
bulmasam da hepsi bir.
İçimden OH! dedim ya.
OH OLSUN
Kim ne derse desin.
Mutluyum işte! –
Saat 12'de. Parlak gün.

Kimdir Fikret Ürgüp?
Galatasaray liseli, İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni
iç hastalıkları uzmanı olarak bitirmiş,
İstanbul'da serbest hekimlik yapmış parlak bir doktor mu?
Dahası, Amerika'da psikiyatri öğrenimi gören
bir doktor-psikiyatr mı? *Şizofreni* adlı bilimsel monografisiyle
ülkemizde ilk kez (belki de son kez) bu konuda
yetkin bir çalışmayı gerçekleştiren uzman-kişi mi?

Sait Faik'in yakın arkadaşı ve doktoru,
Kafka'vari (ama kendine has kalarak) hikâyeler yazan
iki kitaplı bir yazar mı? Sahi, kimdi Tanpınar'ın
"Doktor Fikret"i? Bir dansör mü?
Dünya kibarı bir marjinal mi? *Mavi Melek* filmindeki
profesör mü? Kıyıda köşede kalmış bir ressam mı...?

İşte bu, her anlamda *Dosdoğru Günlük*,
Fikret Ürgüp'ün kim olduğunu (ya da kim olmadığını)
bir nebze olsun gözler önüne seriyor.

Bazı ölüler geri dönerler.

ISBN 975-363-355-6